

ПИТЪР КУИЛТЪР

Превод Михаела Кацарова

За контакт: mihaela_k@mail.bg

Тел.: 0884040004

СПАСЯВАНЕТО НА ДЖЕЙСЪН

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

ТРЕВЪР

АНДЖЕЛА (НЕГОВА СЕСТРА)

ДЖЕЙСЪН (17 ГОДИШНИЯ СИН НА ТРЕВЪР)

*В НАШИ ДНИ. ХОЛЪТ НА ТРЕВЪР И ДЖЕЙСЪН. ИМА ВРАТА КЪМ
ГРАДИНАТА, УЛИЦАТА И КУХНЯТА, ПРОЗОРЕЦ, МАСА С ХРАНА, КАНАПЕ,
СТОЛОВЕ, ГОЛЯМ БЮФЕТ С ВРАТИЧКИ ЗА НАПИТКИ, МУЗИКАЛНА УРЕДБА
НАЙ-ДОБРЕ Е ПИЕСАТА ДА СЕ ИЗИГРАЕ В ЕДНО ДЕЙСТВИЕ БЕЗ АНТРАКТ.
ПРОДЪЛЖИТЕЛНОСТ А Е ОКОЛО 1 ЧАС И 25 МИН.*

*СЦЕНАТА СЕ ОСВЕТЯВА И СЕ РАЗКРИВА ХОЛ НА ФАМИЛНА КЪЩА ОТ
ПРЕДГРАДИЯТА. СВИРИ ТЪРЖЕСТВЕНА ПОГРЕБАЛНА МУЗИКА И
ПРИГЛУШЕНО ОСВЕТЛЕНИЕ. ГОЛЯМА СНИМКА НА ДЖЕЙСЪН Е ПОСТАВЕНА
НА РАФТ ДО МАСА, НА КОЯТО ИМА РАЗПЯТИЕ И СВЕЩИ, КАТО ПРИ*

ВЪЗПОМЕНАТЕЛНА СЛУЖБА.

МАСА С РУЛЦА, САНДВИЧИ, МАЛКИ ПЕТИФУРИИ, САЛФЕТКИ, ГОЛЯМА ПРАЗНА КУПА ЗА ЧИПС, ЧАШИ И МАЛКИ ЧИНИЙКИ. ИМА И МАЛКА КУПЧИНКА С „ В ПАМЕТ НА“ КАРТИЧКИ СЪС СНИМКАТА НА ДЖЕЙСЪН ВЪРХУ ТЯХ.

ТРЕВЪР ВЛИЗА. ОБЛЕЧЕН Е В ЧЕРЕН КОСТЮМ. ПОГЛЕЖДА ЗА МОМЕНТ СНИМКАТА НА ДЖЕЙСЪН И ЯДОКОСВА С МНОГО ЛЮБОВ. ПОГЛЕЖДА ЧАСОВНИКА СИ, СЛЕД ТОВА ВЗЕМА ТЕЛЕФОНА СИ И СЕ ОБАЖДА НА НЯКОГО.

ТРЕВЪР:

Къде си? Обеща да не закъсняваш....ах добре. Побързай. Не паркирай пред къщата. Ако той види колата ще разбере, че си тук. Искам да влезе спокойно. Все едно е един обикновен ден. Не, че мога да си спомня как изглежда един обикновен ден. (Поглежда през прозореца)..Да виждам къде си, добре. Вратата е отворена.

ТРЕВЪР ПРЕКРАТЯВА РАЗГОВОРА СЛЕД ТОВА ОТВАРЯ ВРАТАТА ЗА АНДЖЕЛА. ОТИВА В КУХНЯТА ДА ВЗЕМЕ БУТИЛКА ВИНО И БУТИЛКА КОКА КОЛА. ВНАСЯ ГИ И ГИ ПОСТАВЯ НА МАСАТА. СЛЕД ТОВА ОТИВА И ЗАСТАВА ДО ПОРТРЕТА НА ДЖЕЙСЪН, В ТЪРЖЕСТВЕНА (СЕРИОЗНА) ПОЗА.

...започва се

СЕКУНДА ПО-КЪСНО АНДЖЕЛА НАХЪЛТВА В СТАЯТА. ОБЛЕЧЕНА Е ТАКА ВСЕ ЕДНО ПРИСЪСТВА НА ДЪРЖАВНО ПОГРЕБЕНИЕ ОТ ВИКТОРИАНСКАТА ЕРА. ЦЯЛАТА В ЧЕРНО, С ГОЛЯМА ШАПКА С ВОАЛЕТКА. ЗАПОЧВА ДА ВИЕ ОТ БОЛКА И ДА ПЛАЧЕ, ОБИКАЛЯЙКИ СТАЯТА И СЛЕД ТОВА СЕ ХВЪРЛЯ НА ПОДА В АГОНИЯ.

Анджела:

Не! Не! Защо точно той!? Защо точно той!?

ЗАПОЧВА ДА УДРЯ С ЮМРУЦИ ПО ПОДА, ПОДСМЪРЧАЙКИ.

О, Джейсън!...Мое скъпо момче...!!! АААААРРРХГХХ!

ОЩЕ МАЛКО СЪЛЗИ И ХЛЕНЧ. СЛЕД ТОВА СЕ ИЗПРАВЯ, МАХА ШАПКАТА И ВОАЛЕТКАТА, И ЗАПОЧВА ИСТЕРИЧНО ДА СЕ СМЕЕ. ПРИСТЪП НА СМЯХ.

ТРЕВЪР ИСКЛЮЧВА ТРАУРНАТА МУЗИКА И Я ЗЯПА С ХЛАДЕН ПОГЛЕД.

Трябва ли непременно да се смееш?!

Анджела:

Е, хайде де! Както виждаш положих огромни усилия. Взех назаем тези дрехи от Уличните Артисти. (Слага си отново шапката, но без воалетката) Преди няколко години играхме Викторианска мелодрама. Аз играх местната курва. Изненадка! Ох, беше толкова забавно. Веднага се сетих за този костюм след като ми се обади. Джанет Уегхорн го носеше по време на шоуто. По това време(тогава) бяхме един размер, но вече не. Тя много наедрия в бедрата откакто съпругът ѝ започна работа в Нестле. Сега я замерят с Тоблерони от всички посоки. И никога няма да познаеш – шапката напълно ре разпадна! Трябваше да седя в колата и да я оправя преди да дойда тук. На това се дължи малкото закъснение. Ама си струваше чакането, нали?

Тревър:

Не, не мисля, честно. Защо въобще си облечена така? Това е възпоменателна служба, Анджела, не ревю на костюми (маскен бал). Няма да раздавам награди!

Анджела:

Знам! Помислих си, че това е една възможност за разведряване на атмосферата.

Въпреки, че е тъжен повод, малко театралничене, малко показност може да помогнат нещата да не затънат съвсем. Следваш ли мисълта ми?

Тревър:

Не! Ни най-малко!

Анджела:

Ох, скъпи! Въобще не съм изненадана. Ти никога нищо не схващаш. Понякога се чудя дали изобщо говорим на един и същи език. Това, което искам да кажа е, че има два начина по които можа да погледнем на случващото се днес.

Тревър:

Не няма два начина! Има само един начин - само едно нещо е. И това (сочи към костюма ѝ) въобще не е подходящо. Каза, че ще се постараш!

Анджела:

Ами аз съм се постарала!

Тревър:

Тогава всички сме прецакани!

Анджела:

Ох, престани да си толкова драматичен. Не се притеснявай – като му дойде времето аз ще изпълня ролята си. (ще свърша моята работа)

ТЯ ВЗЕМА ЕДНА ОТ КАРТИЧКИТЕ “ В ПАМЕТ НА “. ПОГЛЕЖДА Я И ЗАПОЧВА ДА СЕ КИКОТИ.

...Погледни ги само! Боже Господи, ама ти наистина си се взел на сериозно (ти наистина си го направил). Има снимка и всичко останало. Толкова е смешно!

Тревър:

Смешно? Не Анджела, изобщо не е смешно! Защо правиш всичко това?

Анджела:

Не осъзнах, че правя нещо.

Тревър:

Защо този ужасен ден ти е толкова забавен?

Анджела:

Защото може да се намери радост във всичко. Стига аптекаря да е послушен (податлив) Но аз дойдох, нали? Повярвай ми - има толкова много други неща, които с радост бих правила. Но, ето ме тук, Тревър. Осигурявайки моята сестринска подкрепа.

Тревър:

Това остава да се види.

Анджела:

Имай вяра! Когато завесата се вдигне ще се гордеееш с мен. Но междуременно нека се опитаме поне да бъдем възпитани. Скъпият покойник още даже не се е появил. Мога ли да си взема една пастичка?

ТЯ СЕ ПРЕСЯГА ЗА ПАСТИТЕ, НО ТРЕВЪР ГИ ДЪРПА РЯЗКО

Тревър:

Не, не можеш. Отношението ти е ужасно! Надявам се на твоето погребение да дойдат всички и да се забавляват и смеят.

Анджела:

Нещо не сме ли се объркали?

Тревър:

Всичко, което правиш ме обърква. Ти си една загадка.

Анджела:

Наричали са ме по най-различен начин – но никога загадка. Може би е време да спуснем завесата. (*ТЯ СПУСКА ВОАЛЕТКАТА НАД ЛИЦЕТО СИ ОТНОВО*)

Тревър:

Можеш да махнеш тази глупава шапка!

Анджела:

Не ми крещи. Няма да допусна да ми се крещи. А тази красива шапка ще си стои където е.

Тревър:

Махни я!

ТРЕВЪР СЕ ОПИТВАДА СВАЛИ ШАПКАТА. ЗАПОЧВА БОРБА МЕЖДУ ТЯХ.

Анджела:

(СЪПРОТИВЛЯВАЙКИ СЕ) Внимавай! Тревър- престани! Има карфици по нея.

ТРЕВЪР УСПЯВАДА СВАЛИ ШАПКАТА ОТ ГЛАВАТА Й

Тревър:

Не трябваше да те каня. Трябваше сам да се справя. Знаех си, че е грешка.

Анджела:

Само се успокой и хапни нещо.

АНДЖЕЛА ГРАБВА ЕДНА ПАСТА ОТ МАСАТА. ТРЕВЪР Я ВЗЕМА АГРЕСИВНО ОТ РЪЦЕТЕ Й

Тревър:

Казах ти- бюфета не е отворен още!

ТОЙ ХВЪРЛЯ ПАСТАТА ПРЕЗ СТАЯТА

Анджела:

За бога Тревър! Сега трябва да се мине с прахосмукачка.

Тревър:

Няма проблеми. Чистачката идва в петък.

Анджела:

Но днес е неделя сутрин! До петък ще започне свой собствен живот. Крайно време е да станеш по-отговорен и грижовен към къщата. Последния път когато мина с прахосмукачка чарлстон панталоните все още бяха на мода.

Тревър:

Не започвай да се заяждаш с мен. Опитваш се да отклониш спора от себе си. Престани да се правиш на умна!

Анджела:

Престанах да се правя на умна преди 25 години.

Тревър:

Грешката е твоя защото не приемаш днешния ден сериозно.

Анджела:

Аз приемам днешния ден сериозно. Но целия този бъзик даже не е започнал още. Хайде да престанем да мятаме пасти из стаята и да пуснем воала(воалетката) над цялата тази истерия. Тук съм от една минута и ти вече си разстроен. Донеси ми едно бренди.

Тревър:

Защо ти е бренди след като аз съм този, който е разстроен?

Анджела:

Може и двамата да пийнем по едно.

Тревър:

Мислиш ли, че това е добра идея?

Анджела:

Имайки предвид успеха ти през последните 20 години, вероятно не. Но какво по дяволите имаме да губим?

Тревър:

Реших днес да отбягвам (да не пия) твърд алкохол.

Анджела:

Донеси две чаши – аз ще изпия и твоята.

Тревър:

Това не започва така както го бях планирал. Искях нещата да са спокойни.

Анджела:

Тогава да поемем дълбоко въздух и да потърсим вътрешен мир.(спокойствие)

И ДВАМАТА ПОЕМАТ ДЪЛБОКО ВЪЗДУХ И ПОСЛЕ ИЗДИШАТ. АНДЖЕЛА

ИЗДИША ДРАМАТИЧНО. ТРЕВЪР ИЗДИША НЕРВНО.

....Ето. По-добре ли се чувстваш?

Тревър:

Изобщо не

Анджела:

Тогава донеси бутилката с бренди. Никой не може да отрече, че не опитахме.

ТРЕВЪР ОТИВАДА БЮФЕТА С НАПИТКИ ДА ВЗЕМЕ БУТИЛКАТА С БРЕНДИ И ДВЕ ЧАШИ.

... По кое време се прибира обикновено?

Тревър:

Всеки момент. Така, че бъди готова.

Анджела:

Поемам дълбоко въздух, но все още има време да го отменим.

Тревър:

Да го отменим?

Анджела:

Да. Трябва да признаеш, че е странен план на действие. Сигурен ли си, че си го обмислил добре?

Тревър:

Разбира се, че съм. Обясних ти всичко. Каза ми, че си разбрала и си съгласна.

Анджела:

Наистина ли? Не си спомням да съм се съгласявала. И не съм сигурна, че съм го разбрала също.

Тревър:

Е, значи е бил много ползотворен(успешен) разговор.

Анджела:

Бях разсеяна.

Тревър:

Ти винаги си. Не може да си разсеяна цял живот, Анджела. По някое време ще трябва да се съсредоточиш.

Анджела:

Това братски съвет ли е?

Тревър:

Предполагам, че е.

Анджела:

Тогава съм признателна и смирена. Най-сетне ще налееш ли това бренди?

ТРЕВЪР НАЛИВА ДВЕ МАЛКИ ЧАШКИ БРЕНДИ

Тревър:

Днес е погребален ден.

Анджела:

Да, с теб съм за сега.

Тревър:

За Джейсън.

Анджела:

Да, и това го схванах. Но –защо?

Тревър:

Според мен(така както аз виждам нещата) това е символ, образ. Начин да му го набиеш в главата- да изпратиш ясно съобщение. Наистина да стигне до него.

ТРЕВЪР ПОДАВА НА АНДЖЕЛА НАПОЛОВИНА ПЪЛНА ЧАШКА С БРЕНДИ

Анджела:

Съвременният свят е толкова объркващ, нали? Не мога да определя дали чашите стават

по-големи или порциите по-малки.

Тревър:

Само извикай когато искаш още.

Анджела:

(Крещейки) АААААААРГХ

Тревър:

ОХ, по дяволите

ТОЙ ПЪЛНИ ЧАШАТА Й

....Не се напивай днес. Чуваш ли ме? Не се напивай. Не искам да се превръщаш в майка ни.

Анджела:

Или превръщайки се в теб.

Тревър:

Е, и това също. Но това е абсолютно последното ми за днес.

Анджела:

Наистина ли?

Тревър:

Живеем с надежда, Анджела. За това сме тук.

Анджела:

Продължавай

Тревър:

Да продължавам с какво?

Анджела:

Канеше се да обясниш за какво по дяволите е всичко това...?

Тревър:

А, да. Погребението – погребението на Джейсън. Трябва да почувства, че и той е смъртен. Да знае, че живота – дългия живот – не трябва да се смята за даденост. И да бъде пропилян с глупави действия. Искам това погребение на Джейсън най-сетне да го отрезви (пробуди).

Анджела:

Искаш“ да се събуди „, на собственото си погребение?

Тревър:

Точно.

ИЗПИВА БРЕНДИТО СИ НА ЕДИН ДЪХ

.....Знаеш много добре проблемите на Джейсън. Твоят племенник е поел по пътя на саморазрушението. С наркотици – ходи по тези изоставени складове и забравени от бога клубове. Стои там по цели нощи, няколко пъти седмично, вземайки всякакви видове забранени и незаконни субстанции. Ужасно е. Не иска да спре и не слуша какво му говоря. И аз съм стигнал до пълно отчаяние.

ТРЕВЪР СИ НАЛИВА ОЩЕ ЕДНО БРЕНДИ

И след това ми дойде тази брилянтна идея да организирам погребение. Помислих си, че като види всичко това може да се замисли сериозно. Да осъзнае до къде ще го отведе всичко това. Кокаина, Екстазито и всичко останало. Те убиват хората. И ако той не спре с тези ужасни наркотици - ще умре и той. Неизбежно е. И преди погребението му да се превърне в ИСТИНСКО какво може да направим да го накараме да разбере, че на 17 години, смъртта го дебне зад ъгъла? И за това сме облечени в черно (ВЗЕМА ЕДНА КАРТИЧКА) „В памет на“, за това ще има речи, химн(псалм), прах- за да може да му набием този образ в главата. Знаем, че е неортодоксална стратегия, но човек понякога трябва да върши луди неща за да не полудее наистина. Знаеш как е?

Анджела:

Да, познавам Лудостта много добре. Тя ме навестява редовно.

Тревър:

Значи схвана концепцията на това „превантивно погребение“?

Анджела:

Да, предполагам, че я схванах. По- скоро горе-долу.

Тревър:

Мисля, че бях безпределно ясен.

Анджела:

Сигурна съм, че си бил.

Тревър:

Ако не беше разбрала какво правим тук, защо се появи в това облекло?

Анджела:

Е, познаваш ме – използвам всяко извинение, за да се наконтя! Отдавна не съм била на погребение. А съм толкова привлекателна в черно. Това беше една прекрасна възможност. И трябва да призная, че това е първото погребение на което присъствам, когато де факто никой не е умрял.

Тревър:

Да. Само по себе си това е уникално.

Анджела:

В такъв случай е хубаво да отпразнуваме хубавата новина, че Джейсън де факто не е мъртъв.

Тревър:

ДА, да. Това е добра новина.

Анджела:

А това не се случва често на погребение. Била съм на сватба, на която младоженецът не се появи. Но на погребения по може да се разчита на мъжете ...Хайде да вдигнем тост.

Тревър:

Защо?

Анджела:

Е, Тревър, не ми разваляй кефа.

ТРЕВЪР ВДИГА ЧАШАТА СИ С НЕЖЕЛАНИЕ

...За Джейсън. Който не е мъртъв още.

Тревър:

А – НЕМО.

Анджела:

Какво?

Тревър:

Не Е Мъртъв Още. Докторите го използват като съкращение за някой , който е на път към райските порти, но още не е стигнал. Или използват ВИИ- Вече Извън Играта. Или ако са ядосани на някой пациент използват ТГДЖ – Твърде Глупав Да Живее.

Анджела:

Какъв неизчерпаем източник на информация си.

Тревър:

Всичко го има в Гугъл

Анджела:

Някои от нас нямат време за Гугъл. Ние сме твърде заети да живеем. Въпреки, че и аз знам едно медицинско съкращение – СНРБ.

Тревър:

Това пък какво е?

Анджела:

Смешен Необичаен Ректален Блокаж.

Тревър:

Боже Господи. Как по дяволите си открила такова нещо?

Анджела:

Това е дълга история и не е подходяща за опело. Но да се върнем там, от където започнахме....(ВДИГА ТОСТ) За Джейсън. НЕМО.

ВДИГАТ ЧАШИ И ОТПИВАТ

.....А сега ако обичаш вдигни пастата преди да започне съвкупление с килима.

ТРЕВЪР СЕ СЪГЛАСЯВА И ВДИГА ПАСТАТА ОТ ПОДА.

....Имаш ли нещо против за едно бързо мнение?

Тревър:

Да, категорично имам. Но това няма да те спре.

Анджела:

Абсолютно правилно. Убедена съм, че цялото това нещо можеше да бъде избегнато. Ако зависеше от мен никога не бих организирала погребение. Просто щях да се обадя на полицията. И всичко това щеше да е приключило преди месеци – нека закона се занимава с това.

Тревър:

Все още може да се стигне и дотам. Не мислиш ли, че днес е вече малко късно за изказване на мнения?

Анджела:

Е, ти си този, който протакаше неизбежното. Не съм аз. Само това ще кажа по въпроса.

Тревър:

Много се съмнявам.

НЕ ЗНАЕЙКИ КАКВО ДА ПРАВИ С ПАСТАТА В РЪЦЕТЕ МУ, ТОЙ Я СЛАГА В ЕДНО ЧЕКМЕДЖЕ.

Анджела:

Само не искам да обвиняваш Мен, ако нещата не се получат така, както искаш ти. Аз само казвам, за протокола, че вероятно има по-добри начини да се справиш с това.

Тревър:

Мнението е отбелязано, поставено в папка и напълно игнорирано. Благодаря за подкрепата!

Анджела:

Е, чудесно. Само се опитвам да ти помогна. Но каквото и да кажа, ти винаги някак си успяваш да ме превърнеш в твой враг.

Тревър:

Изненадана ли си? От самото начало знаех, че ти не одобряваш плана ми и реши да не го приемеш на сериозно.

Анджела:

Това не е напълно вярно.

Тревър:

Но, ако не го вземаш на сериозно какъв е смисъла тогава? Цялото нещо отива по дяволите.

Анджела:

Какъв е смисъла, какъв е смисъла. Виж Тревър, знам, че ти е много трудно(беше един ад за теб). Но трябва да опитаеш да се справиш. Успокой се и се наслаждавай на живота.

Тревър:

Да се наслаждавам на погребение? Казваш ми да се наслаждавам на живота по време на погребение?

Анджела:

С теб не може да се говори днес.

Тревър:

С теб не може да се говори нито един ден.

Анджела:

Това е грубо!

Тревър:

Това е, което заслужаваш! Поведението ти е толкова смешно(неадекватно) понякога.

Анджела:

Но това е само една шапка!

Тревър:

Много повече е от една шапка. Аз наистина си мисля, че не си в ред!

Анджела:

Разбира се, че не съм в ред. Като член на това семейство имам ли друга опция?. Но поне го прием и се лекувам, ходя на терапия.

Тревър:

Да нямаш предвид този твой психиатър?

Анджела:

Да, редовно прекарвам по един час на диванчето му.

Тревър:

Чух за това! Това е абсолютно непрофесионално!

Анджела:

Изместваш темата.

Тревър:

Измествам темата, измествам темата. Твърде късно е за това. Вече я засегнахме.

Анджела:

Факт е, че в добавка към сексуалните преживявания на диванчето, той също така ми предписва тези прекрасни хапчета, които ми дават нова гледна точка към света.

Позволи ми да изпитам малко радост. Понякога те наистина вършат работа. Не ме кори, че се опитвам да разведря настроението си поне малко. Независимо от усилията, много добре си давам сметка, че все още има много време този ужасен ден да се прецака.

Честно, толкова е изнервящо. Небето беше ясно като се събудих тази сутрин, а сега съм в окото на бурята.

Тревър:

Това е глобалното затопляне за теб...!

Анджела:

Ох, Тревър, не се опитвай да бъдеш духовит – никога не ти се получава. По-добре остави тези неща на мен. Аз съм с чувство за хумор.

Тревър:

Да- дори когато е не на място.

Анджела:

Духовитостта ми не знае граници.

Тревър:

Кой го казва само.

Анджела:

Мисля, че аз го казах току що. Сега- мога ли да получа чаша вино? Или и тя ще бъде запокитена през стаята?

Тревър:

Не съм решил още, ще трябва да поемеш риска.

Анджела:

Какво ще кажеш за малко шампанско?

Тревър:

Не!

Анджела:

Знам, че имаш- купих ти една бутилка преди няколко месеца.

Тревър:

Това беше подарък за рождения ми ден!

Анджела:

Не възразявам.

Тревър:

Но аз имам.

Анджела:

Значи тогава мога да хапна нещо? Не съм закусвала.

Тревър:

Нито пък аз. Не съм слагал залък в устата си.

Анджела:

А, това обяснява много неща. За това си толкова раздразнителен, Тревър. Не, че аз съм толкова дразнеща, а защото нивото на кръвната ти захар е много ниско. Винаги си такъв когато пропуснеш закуската. В мига когато не си си изял Корнфлейкса се превръщаш в Хитлер.

Тревър:

Права си- трябва да хапна нещо.

Анджела:

Да, на всяка цена.

ТРЕВЪР СИ НАЛИВА ОЩЕ ЕДНО БРЕНДИ

...Ох, Тревър. Поне хапни един сандвич или една препечена филийка.

Тревър:

Не. Това е бюфета за след погребението. (ОТПИВА) Ако някой от нас оцелее.

Представям си ни как се опитваме да изпълим от развалините.... Ох Анджела, аз съм емоционална развалина. Погледни ме само. Ще се разпадна при най-малкото нещо.

Анджела:

Ако решиш да се разпадаш, излез в градината.

Тревър:

Вали!

Анджела:

Ако се разпадаш и си емоционална развалина едва ли ще те обезпокои факта, че ще се намокриш...!

Тревър:

Не мисля, че това ще ми помогне.

Анджела:

Не знам какво да кажа.

Тревър:

Тогава не казвай нищо.

Анджела:

Едва ли ще успея.

НАЛИВА СИ ЕДНО БРЕНДИ

...просто се постарай. Няма да е лесно за нито един от двамата ни. Но не се притеснявай, винаги има шанс- колкото и малък да е – всичко да мине по мед и масло.(спокойно) И ако това стане – утре ще се събудиш в един нов свят. И както и да се справиш с това на емоционално ниво, винаги ще имаш сестра си, на която да се опереш.

Тревър:

От собствен опит знам, че ти си първата, която ще се катурне.

Анджела:

Ще пия за това. Наздраве!

ТЯ ИЗПИВА БРЕНДИТО СИ

....Има ли някакъв чипс?

Тревър:

Да, може да хапнеш малко. *(ВИЖДА, ЧЕ НА МАСАТА НЯМА ЧИПС)*

О...! Мисля, че го донесох. Къде го ...?

ВТУРВА СЕ КЪМ КУХНЯТА, А В ТОВА ВРЕМЕ АНДЖЕЛА БЪРЗО ПОГЛЪЩА ЕДНА ПАСТА. ТРЕВЪР СЕ

ВРЪЩА С ОГРОМЕН ПАКЕТ ЧИПС.

Анджела:

Мили Боже, погледни какъв огромен пакет!

Тревър:

Това е специален пакет.

Анджела:

Едно нещо, което със сигурност хората ще кажат за това погребение е, че е имало много чипс!

Тревър:

(СУХОВАТО) Да, наистина се надявах хората да кажат това!

ИЗСИПВА ЧАСТ ОТ ЧИПСА В ЕДНА КУПА

...Бяха на промоция. Но вкусът им е доста странен. Давам си сметка, че в наше време вече

нищо не е на сметка.

Анджела:

Да, вече почти няма нещо, което да не е преобано.

ТРЕВЪР РАЗСИПВА МАЛКО ЧИПС НА ПОДА

Тревър:

Анджела! Трябва ли да използваш тази дума?

Анджела:

Това е само една дума, Тревър. Няма да те ухапе.

АНДЖЕЛА ОТИВАДА ВЗЕМЕ МАЛКА МЕТЛА И ЛОПАТКА, КОИТО ВИЖДА В ЪГЪЛА. ПОДАВА ГИ

НА ТРЕВЪР

Тревър:

Не ми харесва. Джейсън постоянно псува – ужасно е. Не е научил този език от мен.

Анджела:

Трябва да изметеш този чипс.

ПОДАВА МУ МЕТЛАТА И ЛОПАТКАТА И ТОЙ ЗАПОЧВАДА МЕТЕ .ДОКАТО ТОЙ ПОЧИСТВА

АНДЖЕЛА ИЗЯЖДА НЯКОЛКО ЧИПСА ОТ КУПАТА.

...Прав си, ужасни са.

Тревър:

Предупредих те.

Анджела:

По- добре да пийна още едно бренди, за да си оправя вкуса.

ОТНОВО НАПЪЛВА ЧАШАТА СИ ДОГОРЕ

Тревър:

Не пи ли достатъчно?

Анджела:

Очевидно не.

Тревър:

Моля те- хайде да не се напиваме днес. Знаеш каква ставаш като смесиш алкохол с тези твои

хапчета. Мислех да изпием само по една малка чашка. Не искам да водя война на два фронта.

Анджела:

Не се тревожи за мен.

Тревър:

Щеше да е хубаво, ако беше истина.

Анджела:

Да, щеше да е хубаво.....

ТРЕВЪР Е СЪБРАЛ ПАДНАЛИЯ ЧИПС В ЛОПАТКАТА И СЕГА ИЗСИПВА МРЪСНИЯ ЧИПС ОБРАТНО В КУПАТА

Анджела:

Тревър! Да си чувал нещо за хигиена? Всички ще се заразим от бяс.

Тревър:

От чипс?!

Анджела:

Не искам да си помисля къде е била останалата храна. (*ГЛЕДА ВТРЕНЧЕНО БЮФЕТА*)

Изглежда малко страшничко. Мога да си представя физиономията на Джейсън като погледне този бюфет. Салатени рулца – това е края на цивилизацията такава каквато я познаваме ние..!

Тревър:

Това е наша грешка. Тази генерация развали децата ни. Това е, защото нашите родители ни държаха много строго. И сега ние се опитваме да компенсираме това. Но не се получава много добре, нали? Трябваше да имаме и второ дете. Всеки има по няколко неща от всичко. В случай , че първото се счупи. Бях толкова глупав.

Анджела:

Не си глупав. Сигурна съм, че това е било правилното решение тогава.

Тревър:

Но това не го прави правилното решение сега. Но не- аз не ще се чувствам глупав или виновен или каквото и да е друго. Той сам си го причини това. Може да ме обвиниш само в това, че се грижех за него и го обичах, осигурявайки му покрив над главата , отдавайки му седемнайсет години от живота ми. И ето наградата за това!
ТРЕВЪР СЕ СТРОПОЛЯВА ВЪРХУ ЕДИН СТОЛ.

Анджела:

Не се настанявай удобно. Той може да влезе всеки момент.

Тревър:

Госпожа Гилдер, която живее нагоре по улицата е на пост. Ще ми се обади, когато го види. Това ще ни осигури минутка да се подготвим.

Анджела:

Ти си казал на хората за това!?

Тревър:

Не, не точно. Казах й, че му готвим изненадващо парти.

Анджела:

Със сигурност ще е изненада така че си наполовина прав.
АНДЖЕЛА СЪЩО СЯДА ВЗЕМАЙКИ КУПАТА С ЧИПС. ХАПВАТ ЧИПС ДОКАТО СИ ГОВОРЯТ.

Тревър:

Виждала ли си се с мама тази седмица?

Анджела:

Отбих се през уикенда.

Тревър:

И как е тя?

Анджела:

Е, знаеш как. Всяко посещение е пътешествие в неизвестното. Беше пак в онова странно настроение. Говориш ѝ и изведнъж тя се обърква и очите ѝ започват да блестят. За секунда и тя

е вече някъде другаде. За минута, две се изгубва в облаците и не знае къде се намира изобщо.

Трябва да е много особено чувство. Умът ѝ е променлив като времето. Миналата седмица

сложи бельото си в съдомиялната. Можеш ли да си представиш? Въпреки, че излезе чисто и

блестящо. И миришеше на лимон. Помислих си и аз да опитам с моето бельо. Не трябваше ли

да я поканиш? Може да бъде от голяма полза след опелото – балансиращо влияние.

Плюс

това Джейсън винаги е харесвал баба си. Много повече отколкото нас двамата.

Тревър:

С теб не може да се спори нормално.

Анджела:

Предполагам не.

Тревър:

Но, аз не искам да я намесвам. Това е голям стрес за нея.

Анджела:

Да, вероятно си прав. А защо не покани бившата си съпруга?

Тревър:

Не ставай смешна!

Анджела:

Не ти ли трябва цялата подкрепа, която можеш да получиш?

Тревър:

Не и от нея! Още повече, че тя все още живее в центъра на града с онзи идиот автобусния

шофьор. Не ѝ пука за никой от нас. Никога не се обажда.

Анджела:

Джейсън никога ли не говори с нея?

Тревър:

Само когато му трябват пари. Знаеш ги какви са децата.

Анджела:

Основно обвинявам нея за това положение.(тази ситуация)

Тревър:

Ха! Присъедини се към клуба (отбора).

Анджела:

Можеш да ѝ се обадиш. Принуди я да направи нещо по въпроса.

Тревър:

Аз се справям сам.

Анджела:

ОГЛЕЖДАЙКИ СТАЯТА.

Да виждам, че се справяш.
ОТИВАДО РАЗПЯТИЕТО

.... Сигурен ли си, че се нуждаем от разпятие?

Тревър:

Имаме нужда от всичко. Не искам да има никакво съмнение (объркване) какъв ден наистина е

днес. Погребение е. Така, че всичко тук трябва да напомня на това.

*ТРЕВЪР ОТИВАДА ЕДНО ЧЕКМЕДЖЕ И ИЗВАЖДА МЕДАЛ С ЛЕНТА ОТ
СЪСТЕЗАНИЕ ПО БЯГАНЕ*

Трябва да сложа този медал до портрета му. Това е медал за бягане.

ОКАЧВА ГО ОТ ЕДНАТА СТРАНА НА РАМКАТА СЪС СНИМКАТА

Той винаги е бил бърз бегач. Никога не знае къде иска да отиде, но иска да стигне там бързо.

АНДЖЕЛА ПОГЛЕЖДА СНИМКАТА

Анджела:

Избрал си много хубава снимка.

Тревър:

Това е когато Джейсън беше на 14 години.

Анджела:

Да, виждам. Изглежда толкова невинен!

Тревър:

Знам. Сега ми се струва невъзможно, че някога е бил такъв. Използвах същата снимка за

картичките „В памет на“. Има прекрасно стихотворение отпечатано вътре. Нашата майка го

написа за него когато се роди. Спомняш ли си?

Анджела:

Бях забравила, че се увеличаше по поезията.

Тревър:

Отпечатах картичките в истинска погребална агенция. Исках всичко да е точно – така както

трябва да бъде. *ОТИВАДО ПРОЗОРЕЦА И ПОГЛЕЖДА НАВЪН*

.... Трябваше вече да е тук.

Анджела:

Бъди търпелив

Тревър:

О, Боже, мога да убия за една цигара

Анджела:

Още ли пушиш?

Тревър:

Не

Анджела:

Това е здравословно, полезно за теб. (Браво на теб)

Тревър:

Наистина ли? Подлудявам. Целият съм покрит с тези Никотинови лепенки, напльокани по

ръцете ми. Кой измисли тези отвратителни неща? Безполезни. Лепенки, които можеш да навиеш и изпушиш- а, това е добра идея.

Анджела:

Добре, докато чакаме може да се подготвим. Какъв е точно плана, последователността на

събитията?

Тревър:

Значи, в момента в който той влезе, започваме церемонията. Ти започваш първа.

Анджела:

Аз?

Тревър:

Написал съм ти кратка реч. И за да си помогнем съм подготвил много църковна музика – за

фон. Чудя се дали да не изпеем и един псалм (химн)?

Анджела:

Шегуваш се! ТРЕВЪР НЕ КАЗВА НИЩО ...Не, не шегуваш се.

Тревър:

Мислех си за „Lord of the Dance”.

Анджела:

Припомни ми.

Тревър:

ТРЕВЪР ЗАПЯВА ХИМНА „Lord of the Dance”, НО Е МАЛКО ФАЛШИВО.

„Танцувай, танцувай където и да си“ ...

Анджела:

„Аз съм ладидида...“ да да. Добър избор

Тревър:

И аз така мисля. И след това АЗ ще кажа нещо. Джейсън ще осъзнае всичко, което не е наред с

живота му. Ще помоли за прошка, ще се промени завинаги и след това ще хапнем по

един

сандвич.

Анджела:

И ти наистина вярваш, че така ще се развият нещата?

Тревър:

Кой знае? Никога не знам какво да очаквам от него. Така е от години. Никога не знам как ще

реагира. Господи – къде сбъркахме толкова много?

Анджела:

Не питаш правилната жена. Срещал ли си се с мъжа ми? Аз винаги оплесквам нещата дори и с

най-добрите хора.

Тревър:

Искаше ми се да бяхме направили нещо по-рано. От както беше съвсем малък беше ясно, че е

тръгнал в грешната посока. И когато тя ме напусна, напусна двама ни – изведнъж се превърнах

в тази емоционална развалина, а Джейсън -....Абе ада се разтвори. Опитах се да поговоря с

него, но той винаги ме гледаше по този особен начин. Със зверска омраза.

Анджела:

Изтегли лоша карта, това е всичко. Животът е една лотария – деца, брак. И някои от нас никога

не печелят.

Тревър:

А нещата между теб и Дерек още ли са, е, странни?

Анджела:

Не разбирам тази наша връзка. Опитвам се да му помагам, споделям какво чувствам. И му казвам:“ Дерек, ти „хабиш въздуха“. На него това не му хареса и ми отговори, че е бил много по-стойностен човек преди да ме срещне. И следователно брака му с мен го е превърнал в някой, който хаби въздуха. И в заключение ми каза:“ Ти си надробила тази попара, ти ще си я сърбаш“. (Ти си оправила така леглото – ти ще си лежиш в него). Това е английската версия

Тревър:

Това те е поставило на място.

Анджела:

Да, постави ме на място. Приех го буквално и сега си оправям леглото сама и спим в отделни

стаи. Коего ме устройва напълно. С Дерек съм приключила с бизнеса с пениса. Аз обичам да

вода активен сексуален живот. Просто е изнервящо да включвам и съпруга си в него. Знаеше

ли, че той си води записки за всички негативни коментари, които правя по негов адрес? Записва си ги всичките.

Тревър:

Може да издаде книга.

Анджела:

Да, вече е на Пети Том. ДИВИТЕ ГОДИНИ. Не винаги може да обвиняваш себе си.

Понякога

губим битката с браковете си, със синовете си. Не си единственият, който е оказвал влияние на

Джейсън. Било е извън теб. Факт е, че живота е пълен с разочарования. Много по-добре ще е ,

ако всички ние сме по-скромни в очакванията си.

ЧУВА СЕ ШУМ ОТ КАМИОН. АНДЖЕЛА ПОГЛЕЖДА ПРЕЗ ПРОЗОРЕЦА

.... Един камион паркира пред къщата ти.

Тревър:

Камион? А, да, това сигурно е урната. Урната пристигна!

Анджела:

Урната!?

Тревър:

Ела да ми помогнеш. Сигурно е тежка. Помолих за една с прах в нея.

Анджела:

Чий прах?

Тревър:

Представа нямам. Надявам се да не е на някого когото познаваме!

Анджела:

И пет пари не давам на кого е. Няма да я доближа даже.

Тревър:

Добре. Сам ще се оправя.

ТРЕВЪР СЕ ЗАПЪТВА КЪМ ВРАТАТА

....И не яж нищо.

Анджела:

Разбира се, че няма.

ТРЕВЪР ИЗЛИЗА. АНДЖЕЛА НЕЗАБАВНО НАБЛЪСКВА ОЩЕ ЕДНА ПАСТА В УСТАТА СИ. СЛЕД ТОВА ОТИВАДА ВИДИ КАКВО СТАВА ОТВЪН, ХИЛЕЙКИ СЕ ДОКАТО ДЪВЧЕ. ТРЕВЪР СЕ ВРЪЩА. ВНАСЯ ОГРОМНА УРНА ПРЕЗ ВРАТАТА

Анджела:

....Внимавай стъпалото!

ВНИМАВАЙКИ ЗА СТЬПАЛОТО ТРЕВЪР УДРЯ УРНАТА В РАМКАТА НА ВРАТАТА

....Внимавай с вратата!(*СМЕЕЙКИ СЕ*) Да не я изпуснеш. Ти винаги изпусках неща.

Тревър:

Млъквай!

Анджела:

Съсредоточи се!

Тревър:

Съсредоточен съм. Тежи.

ВНАСЯ УРНАТА

....Хубава е нали? Отива на масата – перфектно.

УРНАТА Е ПОСТАВЕНА ВЪРХУ МАСИЧКА ЗА КАФЕ

Анджела:

Наистина го направи.

Тревър:

О, да.

Анджела:

Не е ли малко големичка?

Тревър:

Само тази им беше свободна. Явно е навалица в момента.(има голямо търсене)

Анджела:

Защото е точно след Коледа. Всички семейства са били заедно. Смъртта е единствения начин

да се отървеш от поредното фамилно събиране. Но урната е хубава- може да побере тон бисквити.

Тревър:

Много съм доволен от нея. Много доволен.

Анджела:

Щом те прави щастлив.

Тревър:

Мислиш ли, че съм луд?

Анджела:

(*КИКОТЕЙКИ СЕ*). О, Тревър! (*СЕГА СЕРИОЗНО*) Да, мисля. Но на моята възраст вече не съдя

хората. Просто ги избягвам. (*ПОГЛЕЖДАЙКИ КЪМ РУЛЦАТА*) Мога ли да си взема едно?

Тревър:

Пълни са само със салатата.

Анджела:

О. Моите съболезнования.....

ГРАБВА ЕДНО РУЛЦЕ. В ТОВА ВРЕМЕ МОБИЛНИЯ ТЕЛЕФОН НА ТРЕВЪР

ЗВЪНВА. ПОЛУЧИЛ Е

СЪОБЩЕНИЕ. ЧЕТЕ ГО

Тревър:

Боже мой! Джейсън пристига. Той пристига – той пристига!
АНДЖЕЛА СЕ КАНИ ДА ОТХАПЕ ОТ РУЛОТО, НО ТОЙ ГО ДРЪПВА РЯЗКО
Няма време за това!
ХВЪРЛЯ ГО ПРЕЗ СТАЯТА

Анджела:

Мили Боже! Не отново!

Тревър:

Начало на действието!

Тревър:

Начало на действието!

Анджела:

Добре, добре. От къде да-?

Тревър:

Отиди и застани до урната. Ти представляваш викария.

Анджела:

Аз съм му леля. Защо трябва да бъда викария?

Тревър:

Защото аз казвам така. И трябва да изглеждаш тъжна и отчаяна.

Анджела:

Това не би трябвало да е трудно.

Тревър:

И когато той влезе, ти....

Анджела:

Почакай- къде ми е шапката?

Тревър:

Нямаш нужда от тази нелепа шапка.

Анджела:

Разбира се, че имам. Тя е важна част от костюма ми.

Тревър:

Изглеждаш глупаво.

Анджела:

Тревър –изиграй си своята роля и остави моята на мен.

Тревър:

Ще пусна музика.

АНДЖЕЛА НАМИРА ШАПКАТА СИ И СИ Я СЛАГА. ПОСЛЕ ОТИВА И ЗАСТАВА ДО УРНАТА. ГРАБВА РАЗПЯТИЕТО И ГО ДЪРЖИ ПРЕД СЕБЕ СИ, ЗАЕМА ТЪРЖЕСТВЕНА РЕЛИГИОЗНА ПОЗА. ПРЕЗ ТОВА ВРЕМЕ ТРЕВЪР ОТИВА ДО МУЗИКАЛНАТА УРЕДБА И ПУСКА ЦЪРКОВНА ПОГРЕБАЛНА МУЗИКА. ПОСЛЕ ЗАСТАВА ДО ВРАТАТА С КАРТИЧКИТЕ “ В ПАМЕТ НА “.

Анджела, не забравяй, че това е църква. Ако ние не повярваме – той също няма да повярва. Готова ли си?

Анджела:

Да, ама не знам за какво да съм готова.

ВЛИЗА ТИЙНЕ ИДЖЪРА ДЖЕЙСЪН. ОБЛЕЧЕН ВСЕ ЕДНО СЕ ВРЪЩА ОТ ДЕНОНОЩЕН КУПОН С ПИЕНЕ И НАРКОТИЦИ

Тревър:

КЪМ ДЖЕЙСЪН....Благодаря, че дойде на церемонията. Моля вземи една от тези.

Джейсън:

Какво става тук?

Тревър:

Просто вземи една Джейсън.

ТОЙ ВЗЕМА ЕДНА КАРТИЧКА. ПОГЛЕЖДА Я ОЗАДАЧЕНО

Джейсън:

Каква е тая лайняна работа?

Тревър:

Не псувай. В момента в който прекрачиш прага на тази къща започваш да използваш нецензурен език.

Джейсън:

Тогава обясни каква е тази лайняна работа и ще престана да използвам такъв език.

Тревър:

Това е твоето погребение. Ето, това е. Добре дошъл на погребението си.

Джейсън:

Моето какво!? За какво говориш? (СОЧЕЙКИ КЪМ АНДЖЕЛА) И кой по дяволите е този? Призрактът от миналата Коледа?

Анджела:

(ПОВДИГАЙКИ ВОАЛЕТКАТА) Това е леля Анджела!

Джейсън:

Здрасти лельо. И каква е тази безумна шапка?

Анджела:

Не е безумна! И защо за бога всички са против тази шапка?

СПУСКА ОТНОВО ВОАЛА. ДЖЕЙСЪН ОТИВА В ЦЕНТЪРА НА СТАЯТА И ВИЖДА УРНАТА

Джейсън:

Егати! Защо това нещо е тук?

Анджела:

(Опитвайки да звучи тържествено) Ако може да заемем местата си и службата да започне.

Джейсън:

Анджела – сериозно ли? Пак ли си се къпала в Джак Даниелс?

Тревър:

(ОПИТВА СЕ ДА ГО ХВАНЕ ПОД МИШНИЦА И ДА ГО ЗАВЕДЕ ДО СТОЛА) Седни Джейсън.

Джейсън:

(ДЪРПА РЪКАТА СИ) Не! Не ме докосвай!(Махни ръцете си от мен)

Тревър:

Трябва да седнеш. Важно е. Поне веднъж направи нещо за което си помолен.

Джейсън:

Ще ми кажеш ли какво по дяволите става тук?

Тревър:

Вече ти казах, но ти не внимаваш. Това е твоето погребение! ТВОЕТО погребение.

Джейсън:

Сигурно не съм на себе си, но това е смешно.

Тревър:

Това е нещо, което знаеш много по-добре от нас.

Анджела:

(СВАЛЯЙКИ ШАПКАТА) Моля те Джейсън, седни! Нека приключим с това.

Джейсън:

Няма начин. Това е нелепо. Вие сте побъркани!

ДЖЕЙСЪН СЕ ЗАПЪТВА КЪМ ВРАТАТА

Връщам се при приятелите си.

Тревър:

Не! Няма да стане.

ТРЕВЪР ЗАТРЪШВА ВРАТАТА И Я ЗАКЛЮЧВА С КЛЮЧ

Оставаш и ще слушаш.

Джейсън:

И защо да го направя?

Тревър:

(СИЛНО) Защото си мъртъв!

ПРОИЗНАСЯЙКИ ТОВА ТОЙ ЗАПОКИТВА КАРТИЧКИТЕ КЪМ ГЪРДИТЕ НА ДЖЕЙСЪН. ЗА МОМЕНТ ДЖЕЙСЪН Е БЕЗМЪЛВЕН. ТРЕВЪР ОТИВАДА ВЗЕМЕ СТОЛ И ГО ПОСТАВЯ В СРЕДАТА НА СТАЯТА С ЛИЦЕ КЪМ УРНАТА

...Сега, ела тук и седни- *(ПОСОЧВА УРНАТА)* и хубаво се погледни!

Джейсън:

Охо... Значи това трябва да е праха ми в това огромно нещо? Трябва бая да съм ял преди да умра. *(Обяда ми трябва да е бил доста обилен)*

Анджела:

(ОТНОВО С ТЪРЖЕСТВЕН ГЛАС) Моля съберете се пред тленните останки на нашия скъп покойник.

Джейсън:

Анджела – престани да се правиш на глупава крава!

Анджела:

(С НОРМАЛЕН ГЛАС) Няма нужда от това...

Джейсън:

Напротив, има.

Анджела:

(НЕВЯРВАЩО) Не може да ме наричаш глупава крава! *(КЪМ ТРЕВЪР)* Тревър, сина ти ме нарече глупава крава!

Тревър:

Е, ако върви като патка и говори като патка....

Анджела:

Е, и двамата сте едни чаровници. Баща и син – лика прилика. Джейсън – сядай – няма да напуснеш къщата докато всичко това не приключи.

Джейсън:

О, наистина ли?

Тревър:

Да, наистина. Направи поне това единствено нещо за мен. Само това!

Джейсън:

Не!

Тревър:

(ЯДОСАНО) Да, Джейсън! Просто го направи. Седни. За Бога! Преди съвсем да откача.

Джейсън:

(КЛАТЕЙКИ ГЛАВА ОТЧАЯНО) Добре, добре... Всички да се успокоят. Сядам... каквото кажете...

ХВЪРЛЯ ВЪЗПОМЕНАТЕЛНИТЕ КАРТИЧКИ НА ЗЕМЯТА И СЯДА НА СТОЛА

Анджела:

До къде бяхме стигнали? *(КЪМ ТРЕВЪР)* Искаш ли да продължа с божествения глас?

Тревър:

Не! Без глупави гласове. Говори нормално – гласът беше ужасен.

Анджела:

Исусе Христе, всички са критикари...!

ПРОДЪЛЖАВА С НОРМАЛЕН ГЛАС

...Скъпи мои. Събрали сме се днес за да... за да... – Не знам какво да кажа. *(КЪМ ТРЕВЪР)* Каза, че си ми подготвил реч.

ТРЕВЪР СЕ СЕЩА ЗА РЕЧТА. ВАДИ Я ОТ ДЖОБА СИ И Я ПОДАВА НА АНДЖЕЛА
...Как очакваш да я взема?

Тревър:

Остави проклетото разпятие.

Джейсън:

Невероятно.

ТРЕВЪР ВЗИМА РАЗПЯТИЕТО ОТ АНДЖЕЛА И ГО ВРЪЩА НА МЯСТОТО МУ ДО СВЕЩИТЕ. ПОДАВА РЕЧТА НА АНДЖЕЛА

Анджела:

О, хайде да започнем от начало.

Джейсън:

О, моля ви, няма нужда.

Анджела:

(КЪМ ДЖЕЙСЪН) Не започвай пак. Вече каза достатъчно. И да се отбележи, че не съм глупава крава. Трябва да показваш повече уважение към възрастните.

Тревър:

Анджела..

Анджела:

Искам да е ясно преди да продължим. Той трябва да се извини.

Тревър:

Може ли да продължим с това преди още някой да умре!

Анджела:

Добре

Тревър:

Джейсън – чуй това.

Джейсън:

Изглежда нямам друг избор.

АНДЖЕЛА ЗАПОЧВА ДА ЧЕТЕ РЕЧТА

Анджела:

„Скъпи роднини и приятели. Днес сме се събрали да погребем душата и духът на Джейсън. Любим син и племенник. Който умря толкова млад“.

Джейсън:

Забравих да попитам – Защо съм мъртъв?

Тревър:

Млъкни и слушай.

Анджела:

„ В младостта си Джейсън беше едно сладко детенце, любящ син, добър приятел, спортист. Но той се изгуби по пътя. Избра престъпността пред учението и спорта. Избра „екстази“ пред „семейство“.

Джейсън:

А, за това било всичко!

Анджела:

„ Ние се сбогуваме с Джейсън и с душите на всички наши погубени деца погълнати от ужасния нов свят на наркотици, нехайство и лошотия. Сега ще изпеем химн номер 33“.

ТРЕВЪР Е ВЕЧЕ ПРИ МУЗИКАЛНАТА УРЕДБА И ПУСКА МУЗИКАТА ЗА ХИМНА. ДЖЕЙСЪН ВДИГА РЪЦЕ В ОТЧАЯНИЕ.

Джейсън:

Химн! Сигурно се шегувате!

Анджела:

Ще пеem ли наистина химна?

ЗАСВИРВА ИНСТРУМЕНТАЛНА ВЕРСИЯ НА ХИМНА/ПЕСЕНТА „Lord of the

Dance” . ТРЕВЪР ПЕЕ ХИМНА

Тревър:

Танцувах в утрото когато се раждаше света, танцувах когато изгря слънцето, танцувах под звездите и луната.

Джейсън:

О, това е един шибан ад...!

АНДЖЕЛА СЕ ПРИСЪЕДИНЯВА КЪМ ТРЕВЪР И ЗАПОЧВАДА ПЕЕ

Анджела/Тревър

Слязох от небето и танцувах на земята

Родих се в Витлеем

Танцувай където и да си

Аз съм господаря на танца, каза той

И аз ще ви вода където и да сте

И аз ще ви вода в танца, каза той

ДЖЕЙСЪН ОБИКАЛЯ СТАЯТА ЯДОСАН И ОТЧАЯН

Джейсън:

(НАДВИКВАЙКИ МУЗИКАТА) Вие сте абсолютни откачалки! Сериозно говоря.

Излизам да ви купя усмирителни ризи!

ТЕ ПРОДЪЛЖАВАТ ДА ПЕЯТ. АНДЖЕЛА ДАЖЕ ПРАВИ НЯКОЛКО ТАНЦОВИ СЪПКИ. НО ТРЕВЪР СКОРО ОСЪЗНАВА, ЧЕ ТОВА Е ГЛУПАВА ГРЕШКА

Тревър:

(КЪМ АНДЖЕЛА) Той е прав – забрави за химна. Аз дори не знам останалия текст, това няма да помогне.

ТРЕВЪР СПИРА МУЗИКАТА

Анджела:

Да продължа ли с речта?

Тревър:

Не, сядай Анджела.

Анджела:

Но аз не съм свършила. Има още една страница. Точно влязох в ролята.

Джейсън:

Твърде късно. Следващото!

Тревър:

За бога- сядай!

Анджела:

А аз се опитах да помогна...!

Тревър:

Ами, оказа се, че изобщо не помагаш. Стана много напрегнато (стресиращо). Има ли някой една цигара?

Анджела:

Не, нямам. Отиди и оближи една от твоите никотинови лепенки.

МЪРМОРЕЙКИ АНДЖЕЛА СЕ ТРЪСВА НА ДИВАНА

Джейсън:

Добре. *(ЗАПЪТВА СЕ ОТНОВО КЪМ ВРАТАТА)* Е, мисля, че приключихме с това.

Тревър:

Изобщо не сме. Има още много.

ТОЙ ВЗЕМА ЕДНА ОТ КАРТИЧКИТЕ „ В ПАМЕТ НА“ НА КОЯТО Е ОТПЕЧАТАНО СТИХОТВОРЕНИЕ

Баба ти ти написа стихотворение когато се роди. В него тя пише за надеждите, които имаме за теб.

Джейсън:

Да, но аз нямам време да го чуя. Както правилно отбеляза имам опасни клубове да посещавам и самоубийствени хапчета да поглъщам. Много напрегната програма.

Тревър:

Да не си посмял да се подиграваш с това.

Джейсън:

Аз? Вие се справяте много по-успешно от мен.

ТРЕВЪР ЧЕТЕ СТИХОТВОРЕНИЕТО

Тревър:

„Когато ми казаха, че си се родил, сърцето ми прескочи с един удар“

Джейсън:

О, някой да ме застреля(да ме убие)

Тревър:

(ПРОДЪЛЖАВА БЕЗ ДА МУ ОБРЪЩА ВНИМАНИЕ) „Помолих ги да преброят пръстчетата на краката ти,

Всички ме спираха за да ми кажат

„Днес ти стана баба“

Джейсън:

Спри – татко – ушите ми прокръвиха.

Анджела:

Не – продължавай- бори се до край. Не обръщай внимание на критиците.

Тревър:

„Обещавам да те напътствам и слушам и гледам,

Прекрасното дете в което ще се превърнеш,

ДЖЕЙСЪН СЯДА ОТНОВО И ЗАРЯВА ГЛАВА В ШЕПИ, НЕ СЛУША

Знаем, че ще има битки, знаем, че ще се борим,

Но ще опитаме и направим всичко по силите си нещата да станат,

Трябва да се бориш – с всички сили,

За да кажат хората „какъв прекрасен млад мъж“.

Джейсън:

Е, не е точно Шекспир.

Тревър:

Тя не претендира за поетеса. Всичко, което е искала е да бъде горда баба.

Джейсън:

Е, очевидно съм голямо разочарование за всички.

Тревър:

Като, че ли ти пука. Ние искаме просто да стигнем до теб, Джейсън. Опитях всичко. Тук сме за да те спасим! Млади хора непрекъснато умират. Действително умират. Тези първокласни хапчета, които взимаш са потенциални убийци. Бъбречна недостатъчност, чернодробна недостатъчност, халюцинации, параноя, мозъчни увреждания. Това са нещата с които си играеш когато се друсаш. И това е ако изобщо оцелееш. Не искам да съм един от онези съсипани бащи, които ги интервюират по телевизията. За бога, Джейсън, кога заобича Екстазито повече от семейството си?

Джейсън:

Това не е някакво шибано състезание! Трябва да смениш канала – не знаят за какво говорят.

Тревър:

Но, това момиче умря. Трейси Джонсън. Умря!

Джейсън:

Коя по дяволите е Трейси Джонсън?

Тревър:

Живее през няколко пресечки.

Джейсън:

Никога не съм чувал за нея!

Тревър:

Беше в твоето училище. Точно отпразнува 18 си рожден ден когато взе хапче Екстази. Танцувала е цяла нощ в един от вашите така наречени нощни клубове до пълно изтощение и дехидратация. Изпила седем големи бутилки вода в разстояние на един час и след това тялото ѝ колабирало. Починала малко след рождения си ден, като прекарала последните си четири дни в кома. Вестниците в цялата страна писаха за това. И тогава осъзнах, че всеки път когато взимаш тези твои наркотици играеш на Руска рулетка с живота си!

Джейсън:

Ей – съжالياвам за смъртта на това момиче, но това не означава, че и останалите ще умрем. Вероятността да умреш от дафинов лист е същата като от таблетка Екстази. Това е факт. Моят дилър ми го каза .

Тревър:

Да, сигурен съм в това. Той е добър търговец.

Джейсън:

Хиляди хора вземат тези стимуланти – Екстази, кокаин, ЛСД . Но не умираме. Де факто се забавляваме и си прекарваме чудесно. Наркотиците не ме унищожават. Те ме карат да се чувствам невероятно щастлив. Не искаш ли да бъда щастлив?

Тревър:

Мили боже, ти сериозно ли мислиш така?

Джейсън:

Нямаш представа. Не разбираш нищо от това. Ако поне малко схващаше за какво става дума щеше да ме оставиш намира. Толкова е изнервящо – такова невежество. Толкова се страхуваш от наркотиците, че виждаш само най-лошото. Ако беше попушил малко трева, щеше да разбереш. Ама не, това е много страшно за теб. Но аз изследвам нещата. Откривам невероятни усещания.

Тревър:

Докато открием мъртвото ти тяло на дансинга.

Джейсън:

Престани да го повтаряш. Имам право да се забавлявам. Искам да си живея живота и да направя света по-малко скучно място.

Тревър:

Как знаеш, че света е скучен? Не си видял нищо от него. Пътувал си само 15 минути нагоре по шосето. Може би това е част от проблема. Трябва да изследваш нови места. Да се откъснеш от тук. Пътешествията са прекрасно нещо – има безброй прекрасни страни, които можеш да посетиш.

Джейсън:

ОК. Купи ми билет. Запиши ме на екскурзия до Колумбия.

Тревър:

Не – никакво ходене до Колумбия. Има безкрайно много наркотици там.

Джейсън:

(СМЕЕ ЙКИ СЕ) Татко – има наркотици навсякъде. Дори на детската площадка малко по-нагоре по улицата.

Тревър:

Не го вярвам. Но нека сериозно поговорим за пътуването ти. Може би това е решението – пълна промяна на обстановката. Място, което ще те развесели – Дисниленд например?

Джейсън:

Дисниленд? Не, благодаря. Ако искам да видя гигантска мишка или говореща патка ще

взема ЛСД.

Тревър:

Боже Господи! Отчайваш ме!

Джейсън:

Да, това е ясно отдавна.

Тревър:

Просто не мога да разбера защо имаш нужда от тези наркотици.

Джейсън:

Нямам нужда. Харесвам ги. Особено Екстазито. Екстази е Дисниленд. Кара те да се чувстваш като малко дете в магазин за играчки. Това е най-хубавото чувство(усещане) на света.

Тревър:

А рисковете?

Джейсън:

Няма риск когато си с приятели. В клубовете се грижим един за друг.

Тревър:

Хайде, стига. Нали съм виждал приятелите ти. Единият с лилава коса, а другият с татуирано зомби на гърдите. Не се опитвай да ми кажеш, че някой от тях има чувство за отговорност.

Джейсън:

Може би трябва да ги опознаеш. Но няма да го направиш защото си толкова скучен. И знаеш, че си скучен, но не правиш нищо по въпроса.

Анджела:

Баща ти не е скучен. Той може понякога – е не толкова често очевидно – да бъде почти някак си забавен. От време на време.

Тревър:

(МНОГО САРКАСТИЧНО) Е, от страхотна помощ си, Анджела.

Анджела:

Старая се. (давам всичко от себе си- хаххаха)

Джейсън:

Ние всички сме съгласни, че си скучен.

Тревър:

(КЪМ ДЖЕЙСЪН) Нямам нищо против да съм скучен , ако това означава да си отвея главата с наркотици, само и само да се забавлявам. Поне това, че съм скучен ме предпази да умра от свръх доза на 17 години.

Джейсън:

Това няма да се случи.

Анджела:

Какво точно беше казала това момиче на родителите си?

Джейсън:

Въобще не се включвай в разговора, лелю.

Анджела:

(СТАВАЙКИ ПРАВА) Съжалявам, но повече няма да мълча. Това, което чувам от теб млади момко са глупави и наивни извинения(оправдания).

Джейсън:

Млъкни. Не си ми майка.

Анджела:

Ама беше щастлив да съм ти като майка когато ставаше въпрос за подаръци за рождениците ти дни, малко лайно такова.

Джейсън:

Хей, не започвай с мен. Въобще какво правиш ти тук?

Анджела:

Осигурявайки на баща ти малко подкрепа. Помагам му да спаси живота на преобитания си син.

Тревър:

Моля ви не започвайте всички да псувате.

Анджела:

(КЪМ ДЖЕЙСЪН) Задник! Тъпанар!

Тревър:

Анджела! Ако това са единствените думи в речника ти днес, замълчи моля те.

АНДЖЕЛА СЯДА ОТНОВО КАТО СИ МЪРМОРИ НЕЩО ПОД НОСА

Джейсън:

(КЪМ ТРЕВЪР) Знаеш ли какво – можеш да се откажеш от мен да ти бъда син. Мога да си тръгна и да те оставя намира. Няма нужда да ме виждаш отново. Ако това ще те направи щастлив.

Тревър:

Отказах се „да бъда щастлив“ отдавна. Но ако мислиш, че искам да си тръгнеш, тогава наистина си тъпанар.

Анджела:

(СЪГЛАСЯВАЙКИ СЕ) Благодаря!

Тревър:

Ти си моя свят. Дори и такъв какъвто си. Дори и когато разрушаваш всичко.

Джейсън:

В такъв случай, ако искаш да остана – най-доброто нещо, което можеш да направиш е да ме оставиш намира.

Тревър:

Не мога! Не и по пътя, по който си тръгнал.....Виж, не очаквам да се справиш с това сам. Мога да ти помогна, мога да ти осигуря професионална помощ, медицинска помощ. Не виждаш ли, Джейсън, че ти има нещо? Не си съвсем в ред. Не си нормален. Ти си пристрастен. Ето, това не ти е наред.

Джейсън:

А какво ще кажеш за твоето пиянство? Ти в ред ли си?

Тревър:

С моето какво?

Джейсън:

Мислиш, че пиенето ти е по-различно от моите наркотици?

Тревър:

Сега не говорим за мен.

Джейсън:

А защо не говорим? Защо изведнъж аз съм единственият с проблеми? Но, разбира се, ние никога не говорим за това, нали? Това е нашата малка семейна тайна.

Тревър:

Това беше отдавна. Ти дори не трябва да го помниш.

Джейсън:

Разбира се, че го помня. Веднъж като ме остави пред училището се изтърколи от Волвото.

Тревър:

Изгубих равновесие.

Анджела:

Сменяме темата. Пиенето на алкохол не е толкова сериозно като да взимаш МГМ.

Джейсън:

МДМА! И е еднакво сериозно. Да се блъскаш в боклукджийските кофи в три часа

посред нощ и да пееш с всички сили. Хората умират да ми разказват всички тези случки. Всеки има случка за разказване свързана с баща ми – „Бренди Човека“.

Анджела:

Той се опитваше да бъде добър баща даже когато беше пиян.

Тревър:

(КЪМ АНДЖЕЛА) Отново – това наистина не помага. *(ОБРАТНО КЪМ ДЖЕЙСЪН)*

Отказах се от всичко заради теб. Не сме били идеалните родители – не казвам това, но....

Джейсън:

Не, не бяхте. Майка ми се чукаше наляво надясно, а баща ми се криеше в гардероба.

Тревър:

Ама това не се случваше всеки ден! Бях депресиран и неуверен и исках да бъда сам. Да, имали сме странни и комплицирани(сложни) уикенди. Но винаги е имало храна в чинията ти, обувки на краката ти и дрехи на гърба ти. Толкова си неблагодарен! Работих толкова усилено за да плащам за всичко, което имаш. Даже и за тези отвратителни дрехи, които носиш. Платени от мен. Така че вземи го предвид следващия път когато се обличаш сутринта.

Джейсън:

Добре, добре. Ето на вземи ги.

СВАЛЯ ОБУВКИТЕ СИ И ГИ МЯГА КЪМ ТРЕВЪР

Тревър:

О, това е много зряла постъпка.

Джейсън:

Не искам нищо, което си ми купил. Чу ли? Можеш да си ги вземеш обратно. Ще си купя сам.

Тревър:

Как? Каквито и пари да изкараш ги даваш на дилъра си.

Джейсън:

Значи ще ходя гол. По дяволите. Не искам нищо върху себе си, което е свързано с теб.

СВАЛЯ САКОТО СИ ИЛИ СУИЧЪРА И ГИ ХВЪРЛЯ КЪМ ТРЕВЪР. СЛЕД ТОВА СВАЛЯ И ТЕНИСКАТА СИ И Я ЗАПОКИТВА ПРЕЗ СТАЯТА.

Анджела:

Добре, достатъчно.

Джейсън:

Всички трябва да сме признателни на татенцето. О, направо е ужасно когато ние децата не казваме “благодаря“ през цялото време. Е, не благодаря!

ДЖЕЙСЪН ЗАПОЧВА ДА СВАЛЯ ПАНТАЛОНА СИ

Тревър:

За бога! Може да задържиш панталона.

Джейсън:

Не го искам. Може да си вземеш всичко обратно.

ПАНТАЛОНА Е СВАЛЕН И ТОЙ ГО ХВЪРЛЯ КЪМ ТРЕВЪР

ДЖЕЙСЪН СТОИ ЯДОСАНО САМО ПО БЕЛЪО. КРАТКА ПАУЗА

Анджела:

Ако това се предполагаше да е църковна служба тя се превърна в едно голямо лайно.

Джейсън:

Е, сега вече не ти дължа нищо. Има ли да кажеш още нещо?

Тревър:

Безмълвен съм. Но съм спокоен, че поне нямаш татуси.

Джейсън:

Фактически имам един на гъза на който пише „Изход Само“.

Тревър:

Разбира се, че имаш. Не бих могъл да се чувствам по-горд!

ТРЕВЪР СЯДА, ИЗТОЩЕН

Анджела:

Погледни бедничкия ти баща. Срамота. Имам само един племенник на света и той се оказа неблагодарен, полугол наркоман. Няма да мога никога повече да вляза в заложната къща с високо вдигната глава.

Джейсън:

Е, добре. Нека поговорим за „наркомани“, Анджела. Нека поговорим за твоите лекарства.

Анджела:

По дяволите. Аз не съм на кокаин, крег и господ знае на какво още.

Джейсън:

Не, само на големи кофи от „щастливи хапчета“.

Анджела:

Моите хапчета са законно изписани от моя лекар.

Джейсън:

Всичките ли? Отваряш шкафчето в банята и започват да се изсипват по пода.

Анджела:

Не ги взимам всичките наведнъж. Просто поддържам запасите си.

ДЖЕЙСЪН СЕ СМЕЕ НА ТОВА

Ами ако аптекарите започнат да стачкуват?

Джейсън:

Значи твоите приятелки, медицински сестри, ти помагат в случай на стачни действия.

Анджела:

От къде имаш тази информация? (КЪМ ТРЕВЪР) Ти ли му ги разправяш тези неща?

Тревър:

Опитва се да отвлече вниманието от себе си.

Джейсън:

Как му беше името на твоят приятел? Мъжката медицинска сестра – Браян ли?

Анджела:

(КЪМ ТРЕВЪР) Не мога да повярвам, че си му казал за Браян!

Тревър:

Не съм му казвал.

Джейсън:

(КЪМ ТРЕВЪР) Да, каза ми. Преди няколко години. Когато бръщолевеше безпаметно на годишнината от сватбата си. Половин бутилка коняк и научих всичко за леля ми и нейните горещи любовни похождения.

Тревър:

Не си спомням да съм говорил подобни неща. (КЪМ АНДЖЕЛА) Честно, не си спомням.

Анджела:

(КЪМ ДЖЕЙСЪН) Моята авантюра с Браян – гореща или не – е минало. Сега е само платонична. Браян ми помага само когато имам нужда от време на време.

Джейсън:

Звучи така все едно го е правил винаги.

Анджела:

Това създаде голямо напрежение в брака ми. Но нямам нищо против да го обсъдим с теб някой друг път, сега вече като стана дума за това. Това е което моят терапевт ми каза.

Независимо от проблемите, които ми създаде навремето, помага когато говориш за това.

Джейсън:

Нямаше ли да помогне повече ако не се беше чукала с него?

Анджела:

Като се има предвид живота ми с чичо ти, на мен ми е позволено да търся сексуални възможности другаде. Независимо дали ще е със медицинска сестра от мъжки пол, с психиатър или с когото и да е друг. Това е мое морално право. Така пише в Библията.

Джейсън:

Къде в Библията?

Анджела:

Не знам- може и да съм си го измислила. Още повече, че тези хапчета ми се полагат. Според закона. Може понякога да преувелича дозата, ама какво от това.

Джейсън:

И идваш тук с тази нелепа шапка и ме наричаш наркоман.

Анджела:

Аз не съм наркоманка. Как смееш! И шапката ми не е нелепа.

Джейсън:

Поглъщането на хапчета, злоупотребата с алкохол, чукането наляво надясно, разводите – и след това „Дай да оправим Джейсън“. Да оправим единствения проблем в това перфектно семейство.

АНДЖЕЛА ПОКРИВА УШИТЕ СИ С РЪЦЕ

Анджела:

Това е! Не слушам! Престани да говориш! Няма да търпя това повече!

АНДЖЕЛА ГРАБВА ДИСТАНЦИОНОТО НА МУЗИКАЛНАТА УРЕДБА

Джейсън:

Всички сте такива лицемери. Не виждате ли, че сме едни и същи. И вие се чудите защо станах такъв. Заради вас. Заради това ужасно семейство.

Тревър:

(СТАВАЙКИ) Не, няма да търпя такива изказвания за нас.

АНДЖЕЛА ВКЛЮЧВА МУЗИКАЛНАТА УРЕДБА И Я НАДУВА ДО ДУПКА.

ЗАСВИРВА СЛЕДВАЩАТА ПЕСЕН. ПЕСЕНТА Е „LORD OF THE DANCE” НО ТОЗИ ПЪТ С ВОКАЛИ.

ТРЕВЪР ГОВОРИ НА ДЖЕЙСЪН НО ЕДВА СЕ ЧУВА ЗАРАДИ МУЗИКАТА

....Вие децата винаги обвинявате другите. Да, ние сме лошите и разваляме вас. Е, добре, нашия брак не беше перфектен, но човек се опитва да живее в този свят, в истинския свят, опитва се да не прави грешки и да не страда. Ти не знаеш нищо. Ако бях говорил на баща си по начина по който ти ми говориш...

Джейсън:

(НАДВИКВА МУЗИКАТА) Татко, аз дори не те чувам.

ТРЕВЪР ОБАЧЕ ПРОДЪЛЖАВА. АНДЖЕЛА Е ВСЕ ОЩЕ СЪС ЗАПУШЕНИ УШИ. МУЗИКАТА ВСЕ ОЩЕ ДЪНИ

Тревър:

Днес беше самоотвержен опит да ти помогна. А, да, ние ти изглеждаме глупави. Да, глупаво от наша страна да се опитаме да ти спасим живота. Може би не си заслужава да го спасяваме. Може би това открийме днес. Че това е загуба на време. (СИЛНО) Така, че ти Джейсън хабиш въздуха. (ОЩЕ ПО_СИЛНО) И защо не ни направиш услуга и да се чупиш от тук.

Джейсън:

Върви по дяволите!

ДЖЕЙСЪН ГРАБВА КУПАТА С РУЛЦАТА И Я МЯТА КЪМ ТРЕВЪР

Тревър:

Какво си мислиш, че правиш?

ДЖЕЙСЪН ХВЪРЛЯ ОЩЕ ЕДНА КУПА

Престани!

ДЖЕЙСЪН ЗАПОЧВАДА МЯТА И САНДВИЧИТЕ ПО ТРЕВЪР. ТРЕВЪР И

АНДЖЕЛА МУ ОТВРЪЩАТ КАТО ЗАПОЧВАТ И ТЕ ДА МЯТАТ ХРАНА ПО НЕГО. СУМАТОХА.

ЗАПОЧВАТ ДА СЕ ГОНЯТ ИЗ СТАЯТА МЯТАЙКИ ХРАНА И НЯКОИ САНДВИЧИ ПОПАДАТ В ЦЕЛТА.

ДЖЕЙСЪН СЕ ВРЪЩА КЪМ БЮФЕТА И ВЗИМА ЧИНИЯТА С ПАСТИ. ТРЕВЪР СЕ НАМЕСВА В ТОЗИ МОМЕНТ И ГО СЪБАРЯ НА ЗЕМЯТА. ВИКОВЕ ОТ АНДЖЕЛА. ПРИ БОРБАТА ТЕ БЛЪСКАТ МАСАТА И ТЯ СЕ ПРЕКЪТУРВА И ХРАНАТА И ПОРЦЕЛАНА СЕ ИЗСИПВАТ НА ЗЕМЯТА.

ИЗВЕДНЪЖ МУЗИКАТА СЕ СМЕНЯ, ОСВЕТЛЕНИЕТО СЪЩО. ОСВЕТЛЕНИЕТО Е КАТО В ДИСКО КЛУБ.

ТЪМНИНА. САМО МАЛКИ МИГАЩИ ЛАМПИЧКИ. МУЗИКАТА ОТ "LORD OF THE DANCE" СЕ СМЕСВА С РЕЙВ МУЗИКА.

ИЗВЕДНЪЖ СЕ ОЗОВАВАМЕ НА ДАНСИНГА НА НОЩЕН КЛУБ С МЯТАЩИ СЕ И ТАНЦУВАЩИ ТЕЛА.

ТОВА ПРОДЪЛЖАВА ИЗВЕСТНО ВРЕМЕ.

СЛЕД ТОВА МУЗИКАТА СЕ ВРЪЩА КЪМ „LORD OF THE DANCE”, СВЕТЛИНИТЕ ИЗЧЕЗВАТ И ПОСТЕПЕННО СЕ ВРЪЩАМЕ КЪМ ХАОСА НА СТАЯТА.

АНДЖЕЛА РАЗТЪРВАВА ТРЕВЪР И ДЖЕЙСЪН. ТРЕВЪР ГРАБВА НОЖ ОТ ПРЕОБЪРНАТАТА МАСА И ЗАПЛАШВА ДЖЕЙСЪН С НЕГО. АНДЖЕЛА ОТИВАДО СТЕНАТА И ДРЪПВА ЩЕПСЕЛА НА МУЗИКАЛНАТА УРЕДБА. ИЗВЕДНЪЖ НАСТЪПВА ТИШИНА.

Тревър:

Не мърдай. Не мърдай. Ние сме семейство!

АНДЖЕЛА ПОГЛЕЖДА ОТЧАЯНО КЪМ МАСАТА КОЯТО СЕ Е ОБЪРНАЛА И КЪМ РАЗСИПАНАТА ПО КИЛИМА ХРАНА.

Анджела:

...Е, до тук с обяда!

МИНАВА ПРЕЗ СТАЯТА, ОТИВАДО ТРЕВЪР И ВЗИМА НОЖА ОТ РЪКАТА МУ. ТРЕВЪР И ДЖЕЙСЪН СЕ СТРОПОЛЯВАТ НА ПОДА ИЗТОЩЕНИ.

Едно рулце ме удари по главата Джейсън – по главата. Можеше да ми остави белег.

Джейсън:

Те бяха пълни със салата. Това не оставя белези. Не знаеш ли – салатата е полезна за здравето.

Тревър:

О, боже! Какво направих?

АНДЖЕЛА ГРАБВА БУТИЛКАТА С БРЕНДИ

Анджела:

Мисля, че момента е подходящ за едно питие. Странно, когато си млад пиеш когато празнуваш. Когато остарееш пиеш за да забравиш всички гадни(шибани) неща, които са ти се случили.

Тревър:

Сипи и на мен. Голямо. Ако няма достатъчно голяма чаша – използвай вазата.

Анджела:

Не, Тревър – без бренди. Не можеш да носиш на алкохол като мен. Никога не си могъл.

Тревър:

Просто ми сипи едно!

Анджела:

Не! Знаем, че морето е бурно, но не трябва да потапяме целия кораб.

Тревър:

Какво значение има вече? Аз ще се удавя тъй или иначе.

АНДЖЕЛА РЕАГИРА НА СИЛНА БОЛКА В ОКОТО

Анджела:

ОХ, ох. Какво е това? Мисля, че нещо ми влезе в окото, нещо зелено. Много смъди. Мисля, че е парче маруля. Някой да ми помогне. Джейсън!?

Джейсън:

Зает съм. Запиши си час.

Тревър:

Дай да погледна.

ТРЕВЪР ОТИВАДА ПОМОГНЕ НА АНДЖЕЛА КАТО ОСТАВЯ ДЖЕЙСЪН САМ

Анджела:

Нещо се е забило тук. Малката гад ме ослепи.

Тревър:

ОК, погледни нагоре. Просто гледай нагоре към тавана.

ИЗПОЛЗВА МОМЕНТА ДА ВЗЕМЕ БУТИЛКАТА С БРЕНДИ И БЪРЗО ОТПИВА. ПОСЛЕ СЕ ОПИТВАДА ПОМОГНЕ НА АНДЖЕЛА С ОКОТО.

Тревър:

Да, мисля, че е някаква салата.

ИЗВАЖДА НЕЩО ОТ ОКОТО Й

...Ето, извадих го.

Джейсън:

Добре ли си вече? Можеш ли да ме видиш?

Анджела:

Да, за съжаление мога. Може би трябва да си го завра обратно в окото. *(КЪМ ТРЕВЪР)*

Прибери алкохола обратно в бюфета.

ТРЕВЪР ИЗПЪЛНЯВА ЗАПОВЕДТА

Тревър:

Мислиш ли, че може да оцелеем без него?

Анджела:

Да, защото имам по-добра идея.

ИЗВАЖДА ШИШЕНЦЕ С ТАБЛЕТКИ ОТ ДЖОБА СИ

Джейсън:

Какви са?

Анджела:

Вършат работа – това е важно. Една от тези малки куклички сваля напрежението.

Глътни три от тях и главата ти я няма. *(и си отлетял)*

Тревър:

Аз не участвам в химически стимуланти, Анджела. Дори и тези с рецепта. И ти не трябва да ги взимаш. Трябва да сме за пример. Но като се замисля – обстоятелствата могат винаги да се променят. Добре, дай ми няколко и ще ги оставя в кухнята. Ако нещата продължат в същия дух мога да ги счукам и да ги поръся върху тирамисуто.

Анджела:

О, ще ядем тирамису?

АНДЖЕЛА ПОДАВА ТРИ ТАБЛЕТКИ НА ТРЕВЪР И ТОЙ ГИ ОСТАВЯ НАСТРАНА ЗА ПО-КЪСНО. ДЖЕЙСЪН СИ ОБУВА ПАНТАЛОНА. ТРЕВЪР ОГЛЕЖДА ХАОСА В СТАЯТА

Тревър:

Състоянието на стаята е същото каквото е в главата ми.

ТРЕВЪР ОТИВАДО БЮФЕТА С НАПИТКИТЕ И ОТНОВО ИЗВАЖДА БУТИЛКАТА С БРЕНДИ

Анджела:

Тревър, моля те – не пий повече. Знаеш се какъв си – няма да можеш да спреш.

Тревър:

Не лицемерничиш ли?

Анджела:

Въпроса не е в това какво взимаш, пиеш или поглъщаш. Въпроса е как се справяш с това. А ти Тревър не се справяш.

Тревър:

Само още едничко.

ТРЕВЪР СИ НАЛИВА БРЕНДИ

Анджела:

Това последното ли е ?

Тревър:

Да.

Анджела:

Обещай ми.

Тревър:

Добре, обещавам. *(ТОЙ ОТПИВА)* Трябва да престанеш да ме тормозиш да спра пиенето. Когато съм тормозен имам нужда от пиене.

ВЕДНАГА СЛЕД ТОВА СИ НАЛИВА ОЩЕ ЕДНО. АНДЖЕЛА ОБВИНЯВА ДЖЕЙСЪН ЗА ТОВА И СЕ ОБРЪЩА КЪМ НЕГО

Анджела:

(КЪМ ДЖЕЙСЪН) Виждаш ли какво става тук? Виждаш ли какъв ефект има егоистичното ти поведение върху всичко? Баща ти пие бренди – в големи количества! А знаеш колко лошо е това. Не можеш ли да видиш най-сетне как превръщаш живота на всички в ад? А този път стигна границата. Този път наистина има кръв на килима.

Джейсън:

(ПОГЛЕЖДА ПОДА) Не, това е кетчуп.

Тревър:

Не се шегувай!

ТРЕВЪР ОТИВА ДО ДЖЕЙСЪН КАТО НОСИ БУТИЛКАТА С БРЕНДИ

...Поведението ти днес е невъзможно. Много повече от друг път. И ти обвиняваш мен за чудовището в което си се превърнал? Това е най-невероятното от всичко. Когато знаеш, че аз нямам нищо общо с това.

Джейсън:

Нямаш? Сигурен ли си? Аномалиите в цялата фамилия са много преди аз да се появя.

Тревър:

Всички семейства в тази държава са с престъпни наклонности. В кръвта е, във водата е. Всички сме луди като рибите – и това е напълно нормално. Просто е като ябълков пай в неделен след обед, просто е като сандвича. Но ти, ти малък шибан кошмар изостави нормалността. Ти превърна обикновената, уважавана престъпност в нещо съвсем различно. (Изведе нормалната, обикновена престъпност на друго ниво).

Джейсън:

Нямах избор. Не издържах на този начин на живот. Исках нещо вълнуващо, различно – бягство.

Тревър:

Защо? Защо трябва да бягаш? Защо не приемеш живота като нас останалите?

Джейсън:

Защото намерих Рая. Клубовете, звучите, хората. Не можеш да си представиш колко невероятно е. Да танцуваш, да крещиш, да се потиш, да си част от музиката, изгубен в ритъма, в грохота на басите, да се разтапяш под светлините. Тези силни, блестящи светлини. Искаш да се втурна към тях, да се къпя в блясъка им, да изгоря в тях. Защото тук няма светлина, няма цвят. Няма истина.

Анджела:

Истина? Какво общо има кълченето в някакъв миризлив клуб с истината?

Джейсън:

Истината е след това. Като изтрезнеем след клуба, всички сядаме в кръг и започваме да си говорим абсолютно честно. Защото наркотиците те освобождават да говориш честно. Отварят сърцето и душата ти. Позволяват ти да говориш за всичко пред всеки. Без страх, без срам. Честността и истината излизат наяве. И всички слушат – всички чуват какво искаш да кажеш, какво имаш нужда да споделиш. За първи път през живота си усетих силната връзка с хората. Хора, които никога преди това не съм срещал, ти стават братя и сестри. Искаш да прегърнеш всеки от тях. Чувстваш се защитен. Това е толкова красива интимност. Невероятно е. И само една таблетка Екстази ти дава всичко това. Чудо е.

Тревър:

Но е и измамно. Взимаш тези химикали и те манипулират мозъка ти. Нищо от тези преживявания не е истинско. Не е реално.

Джейсън:

За мен е истинско. И де факто не ме интересува как го постигам, реално или не. Аз искам това пътешествие. Защото нищо от това, което описах никога не се случва в този дом. В това семейство няма честност. Особено с теб – начина по който се криеш от всичко. Ти си най-зле от всички.

Тревър:

(ОЩЕ ПО ЯДОСАН) Това са глупости. Бръщолевиш всяко глупаво нещо, което ти скимне. Направо е трогателно.

Джейсън:

Аз ли съм трогателен? Наистина ли съм трогателен?

ГЛЕДА ТРЕВЪР ПРАВО В ОЧИТЕ

Ти си причината да спра бягането. Знаеш ли това? Защото колкото и бързо да бягам, никога не мога да избягам достатъчно далеч от теб. И ето ме сега – нещастен и уплашен от празнотата в живота ти. Знаеш ли защо започнах да взимам наркотици? За да мога да си представям, че съм някой друг. Да бъда различен. Да съм сигурен, че няма да съм като теб. Защото има ли по-ужасно нещо от това? Виждам какво е да водиш един напълно безмислен живот. И той стои точно пред мен. Как смееш да ме съдиш? Никога ли не се поглеждаш в огледалото? Ако се погледнеш ще се намразиш. Ако съм на твое място- Тревър- бих изоставил всяка надежда. Бих излязъл на улицата в тоз момент и бих се хвърлил под първия камион.

НАСТЪПВА ПАУЗА. ТРЕВЪР Е СЪСИПАН, НО КИМА В ЗНАК НА СЪГЛАСИЕ.

ОТДАЛЕЧАВА СЕ ОТ ДЖЕЙСЪН И ОТИВА КЪМ БЮФЕТА С НАПИТКИТЕ.

АНДЖЕЛА СЕ ОТДРЪПВА ОБЪРКАНА ОТ ТОВА, КОЕТО ТОЙ ПРАВИ. ТРЕВЪР ОТВАРЯ ДОЛНАТА ВРАТИЧКА НА БЮФЕТА И ИЗВАЖДА ДВА КАШОНА С ВИНО ОТ ТАМ. СЛЕД ТОВА ВЛИЗА В БЮФЕТА И ЗАТВАРЯ ВРАТИЧКИТЕ.

Анджела:

(СЛЕД МАЛКО) ...Доста е просторен този бюфет.

АНДЖЕЛА СЕ ОБРЪЩА КЪМ ДЖЕЙСЪН

Въпреки, че не е проектиран с тази цел. Сега виждаш ли какво ни стори? *(СОЧЕЙКИ БЮФЕТА)* Бащата пак започна да се крие в мебелите! Години терапия отидоха на кино. Браво!

Джейсън:

...Добре, че не са мебели от ИКЕА. Ще са ти необходими всички тези малки отвертки и ключета за да го извадиш от там.

ЗАПОЧВАДА СИ ОБУВА ОБУВКИТЕ

Анджела:

Мислиш ли. Че това е смешно?

ДЖЕЙСЪН:

Не, мисля, че е трагично. Всичко. Но изглежда, че това е просто още един ден в живота на това перфектно, обикновено семейство от предградията....!

АНДЖЕЛА СЕ ПРИБЛИЖАВА КЪМ БЮФЕТА

Анджела:

О боже...От векове не ми се беше налагало да прикотквам(придумвам) баща ти да излезе от там.

Джейсън:

Ще излезе сам като му дойде времето.

Анджела:

Да не би да предлагаш да го оставим там? Не изпитваш ли поне малко съчувствие?

ТЯ КЛЯКА ПРЕД БЮФЕТА И ЗАПОЧВАДА СИ ГОВОРИ С ТРЕВЪР ПРЕЗ

ВРАТИЧКИТЕ

(КЪМ ТРЕВЪР)....Тревър? Тревър? Хайде, моля те излез. Знам, че там се чувстваш по защитен. Но няма да постигнеш нищо като се криеш от света. Така че, изпъзни от там и да обърнем нова страница.

Джейсън:

Това няма да помогне. Така че по-добре...

Анджела:

(КЪМ ДЖЕЙСЪН) Ако искам твоето мнение ще те помоля. Нужни са мили думи.

Веднъж убедих една котка да слезе от дървото като ѝ говорих мило.. а бе, май че доколкото си спомням хвърлих и консерва с туна по нея.

ТЯ ПАК ПРОБВА

(КЪМ ТРЕВЪР) Виж, Тревър, миличък – може би ще успеем да теглим чертата на този ден и да започнем на чисто – дай да хапнем малко тирамису.

ТЯ РАЗКЛАЩА ШИШЕНЦЕТО С ХАПЧЕТАТА ДА ГО ПРИМАМИ НАВЪН

....Тирамису...(ПАК РАЗМАХВА ШИШЕНЦЕТО) ...Знам, че беше напрегнат ден. Но няма да стане по-добър докато стоиш в този бюфет.

ОСТАВЯ ШИШЕНЦЕТО С ХАПЧЕТА НА БЮФЕТА И ОТВАРЯ ЕДНАТА ВРАТИЧКА НА БЮФЕТА. ПРЕСЯГА СЕ

...Ехо, малко мишле. Да ти дам ли сиренце ?

ТРЕВЪР ИЗВЕДНЪЖ СЕ ПРЕСЯГА И ЗАТВАРЯ ВРАТАТА И ПРИТИСКА ПРЪСТА НА АНДЖЕЛА

Ох!! По дяволите! *(СТИСКАЙКИ ПРЪСТА СИ)* Това беше пръста ми! За бога! Какво още? Ще съм късметлийка да изляза жива от тази къща.

НАХВЪРЛЯ СЕ НА ДЖЕЙСЪН

Знаех си, че не трябва да идвам..! Че това е една ужасна идея от самото начало. Моето предложение беше да съобщим на полицията за теб. Нека те осъдят за притежание на наркотици и да те хвърлят в затвора. Да се научиш по трудния начин. Ама, не. Тревър трябваше да измисли този безумен сценарий в отчаяния си опит да те спаси. Но вече е късно да бъдеш спасен, Джейсън. Виждам го съвсем ясно.

ДЖЕЙСЪН СИ Е ОБУЛ ОБУВКИТЕ. НАМИРА СИ И СУИЧЪРА И СИ ГО СЛАГА

Джейсън:

Такъв ме направихте вие.

Анджела:

Добре- обвинявай ни. Знам, че семейството ти е шантаво. Някой е преобал ДНК-то ни. Дори и да е така, ние да сме прецакали нещата, всичко да е наша грешка, поне изпитай малко съжаление към бащата ти, който е толкова отчаян, че си е направил труда да организира погребението, с урна и всичко останало.

Джейсън:

Той няма вече никога да ми проговори. Ще ми обърне гръб след всичко това. Така, че може би трябва да изпиташ съжаление към мен. От този момент съм сираче.

Анджела:

Не си сирак, дори и да искаш да си. Но ще ти кажа какъв си – ти си родителя. Ти контролираш нещата, ти държиш всички карти. И ето те теб – танцуващ безпаметно цяла нощ без да те е грижа дали вибрациите няма да съборят сградата. Не изпитвам никакво съжаление към теб. Ти непрекъснато ни отблъскваш. Дори и мен. Лелята, която ти даде всичко, което можеше. А ти се обърна срещу мен и ме обиди. Да кажеш всички тези ужасни неща за моите лекарства, за които имам рецепта.

Джейсън:

Е, хайде, всичко, което казах е истина. Признай си! Бъди честна!

Анджела:

Смяташ, че истината и честността са големи добродетели. Ако мислиш, че Екстази-то те кара да казваш на хората какво точно мислиш, тогава повярвай ми запътил си се към най-голямата буря в света без чадър. Само защото това, което казваш може би е вярно не означава, че не е обидно и грубо. И много често с омразни и ужасни последствия. Ще го научиш като остарееш. Ще се научиш какво да казваш и какво да премълчаваш. Това е мъдростта на годините. Но , разбира се, ако изобщо остарееш. Много от приятелите ти не доживяват да видят изгрева, нали?

Джейсън:

О, лельо, не вярвай на всичко, което четеш по вестниците.

Анджела:

А, и още нещо – не ме наричай „лельо“ повече. Подавам оставка от тази длъжност. Работата е изтощителна.

АНДЖЕЛА МУ ОБРЪЩА ГРЪБ. В ТОЗИ МОМЕНТ ЗАБЕЛЯЗВА ЕДНА ПАСТИЧКА НА ЗЕМЯТА. ВДИГА Я И Я ИЗДУХВА

....Боже, умирам от глад!...Дали ще се разболея ако я изям?

Джейсън:

Може само да се надяваме.

Анджела:

Човек не трябва да пие тези хапчета на гладен стомах. (ОТХАПВА) Трябва да проявиш здрав разум.

Джейсън:

Здрав разум? Да ядеш храна от земята? Може да се разболееш от ботулизъм.

Анджела:

Няма проблем – имам хапчета и за това.....Знаеш ли изведнъж ми прималя....Може да повърна

Джейсън:

Е, кое от двете?

Анджела:

О, не се притеснявай, скоро ще разбереш.

СЯДА НА СТОЛА ИЛИ НА КАНАПЕТО

Джейсън:

Е, мисля, че това е всичко.. Беше едно прекрасно погребение и благодаря на всички, че дойдохте(за присъствието). А сега тръгвам.

Анджела:

Не виждам някой да те спира.

ДЖЕЙСЪН СЕ ОТПРАВЯ КЪМ ИЗХОДА, НО СПИРА, ПОГЛЕЖДА КЪМ БЮФЕТА С НАПИТКИТЕ

Джейсън:

Лельо? (ТЯ НЕ РЕАГИРА) Анджела? Когато си тръгна -...Анджела, моля те чуй ме дори

и това да са последните думи, които ще чуеш от мен до края на живота си.

АНДЖЕЛА СЕ ОБРЪЩА И ГО ПОГЛЕЖДА

...Ще изкараш ли татко от бюфета, моля те? Скоро. Има проблеми с гърба плюс това вътре няма много въздух. И колкото по-дълго стои там толкова по-зле ще става. Във всяко едно отношение. Веднага като си тръгна, моля те изкарай го от там.

Анджела:

Пука ли ти?

Джейсън:

Просто защото мразя баща си това не означава, че не ми пука. Защо родителите не разбират това?

ДЖЕЙСЪН ОТИВА ДО ВРАТАТА. ОПИТВА СЕ ДА Я ОТВОРИ, НО ТЯ Е ЗАКЛЮЧЕНА

..О, по дяволите. Ключа е в татко.

АНДЖЕЛА ЗАПОЧВА ДА СЕ СМЕЕ

Анджела:

Е, господ може да се окаже на наша страна. Сега поеми отговорност и изкарай баща си от там.

Джейсън:

Не става така. Бил съм в това положение и преди. Той трябва да изпълзи сам когато се почувства готов. Толкова е неудобно.

Анджела:

Ти се чувстваш неудобно? Типичен тийнейджър – срамува се от всичко, което прави семейството му.

Джейсън:

Е, семейството ми се преструва, че съм мъртъв. С много любов е организирано моето собствено погребение, с химн, почерпка (с кисели краставички), баща ми се налива все едно току-що е излязъл от затвора, леля ми има достатъчно хапчета да отвори малка аптека и сега като капак на всичко (като поръска-та върху тирамису-то) един от тях се регресирал до 5 годишно дете и се е заключил в бюфета.

Анджела:

Никога не съм казвала, че сме перфектни. Нещата са такива каквито са. Превъзможни го. (приеми го) Да оправиш нещата често е възможно, но обикновено изисква твърде много усилие. И това ще научиш като остареееш. Той е твой баща – това го прави твоя отговорност. Искаш ключа? Искаш да го спасиш от самия него? (*ПОСОЧВА БЮФЕТА*) Моля, заповядай.

Джейсън:

Е, предполагам сега всички сме долу в заешката дупка. Добре – нека оправим цялата тази бъркотия.

ДЖЕЙСЪН ОТИВА ДО ШКАФА И СЕ НАВЕЖДА. ЧУКА НА ВРАТАТА

...Татко... татко..? (*ПО_ОТЧАЯНО*) ...Татко!!! Трябва да поговорим

Тревър:

(*ОТ ШКАФА*) Не, не трябва. Искаш само ключа за да излезеш.

Джейсън:

Мога да изляза и като прескоча оградата.

Тревър:

(*ОТ ШКАФА СЛЕД ИЗВЕСТНО ВРЕМЕ*) О, да, забравих за това..

Джейсън:

Ама аз наистина искам да излезеш... Гърбът ти ще блокира скоро. И как ще се оправи целия този хаос ако лежиш на някаква носилка някъде си?

ДЖЕЙСЪН СЯДА НА ПОДА ПРЕД ШКАФА

....Хайде, не мога да чакам цял ден.

Тревър:

Не, имаш клубове да посещаваш – и срещи с твоите дилъри.

Джейсън:

В неделя? Полуля ли – всичките ми дилъри са на църква.

Тревър:

(СЛЕД ПАУЗА) Това сарказъм ли беше?

Джейсън:

Да, нещо такова. Сега отварям вратата. Недей да я тряскаш. Един ден може тези пръсти да ми потрябват.

ДЖЕЙСЪН ВНИМАТЕЛНО ОТВАРЯ ВРАТИЧКИТЕ НА БЮФЕТА. СЕГА ВЕЧЕ МОЖЕ ДА ВИДИМ ТРЕВЪР СВИТ НА КЪЛБО В ШКАФА.

Анджела:

Горкичкият- виж го само. Натъпкал се е като риба в консерва.

Джейсън:

Татко – какво постигаш като стоиш вътре?

Тревър:

Не се опитвам да постигна нещо. Крия се. Криех се тук като бях дете. Основно криейки се от баща ми. Това беше начин да изчезна. По онова време го намирах за много успокояващо. Така, че си помислих да пробвам пак. Както се оказа, не съвсем изненадващо, тук вече не е така просторно като си чукнал четиришетака. Чувствам се като колет, опакован от Амазон, но няма къде да ме изпатят.

Анджела:

Добре ли си , Тревър?

Тревър:

Не, напълно....Животът е труден, нали?

Анджела:

Да, разбира се. Но ти не се притеснявай. Животът става по-лесен с остаряването.

Тревър:

(С НАДЕЖДА В ГЛАСА) Наистина ли? Наистина ли ще стане по-лесен?

Анджела:

Не! *(СМЕЕ СЕ)* Само се пошегувах!

Тревър:

А...

Анджела:

Като навършим седемдесет абсолютно всичко ще се превърне в лайна.

Тревър:

Е, това е нещо, което да очакваме с нетърпение..

Джейсън:

(КЪМ АНДЖЕЛА) Как това ще помогне?

Анджела:

Просто поддържам разговора.

Джейсън:

Може би е по-добре да се фокусираме в настоящето отколкото в предстоящото ви и неизбежно пенсиониране – още повече имаме човек заключен в бюфета.

Анджела:

Съзнавам всичко това- не съм го забравила.

Джейсън:

(КЪМ ТРЕВЪР) Татко, хвани ме за ръцете и ще те изтегля навън.

Тревър:

Нямам нужда от твоята помощ. Ще се справя чудесно и без теб.

, тъй или иначе съм тук. Защо не се възползваш от още един чифт ръце? Нека поне ти

помогна с това за последно, докато съм още тук.

Тревър:

....Добре, но бъди внимателен.

ТРЕВЪР СЕ ПРЕДАВА И ПОЗВОЛЯВА НА ДЖЕЙСЪН- ПОДПОМОГНАТ ОТ АНДЖЕЛА- ДА ГО ИЗТЕГЛЯТ ОТ БЮФЕТА. ТРЕВЪР БОЛЕЗНЕНО СЕ ИЗПРАВЯ. ПРОТЯГА СЕ И СЕ ОБЛЯГА НА БЮФЕТА.

Анджела:

Добре ли си?

Тревър:

Боже мой, гърбът ми пука като старо дюшеме....ах! Мисля, че съм си разместил нещо. (КЪМ ДЖЕЙСЪН) Е и сега какво? Само още болка с която да се справя.

Джейсън:

Татко...

Тревър:

Не. Достатъчно. Не искам да слушам нищо повече. Как може да ми говориш по този начин?

Джейсън:

Бях ядосан. Ако ти е позволено да си изпуснеш нервите, на мен също ми е позволено. Това не е еднопосочна улица.

Тревър:

Знаеш ли, Джейсън – беше много по-симпатичен когато беше мъртъв.

Джейсън:

Да, много често става така. Но не може да раздаваш шамари(удари) и да очакваш да не ти отвърнат по същия начин.

Анджела:

Той не нанесе удар. Той предложи маслинова клонка, която ти взе, счупи и подпали.

Джейсън:

Не исках. Вие ми се нахвърлихте с всички тези глупости и аз... Добре, може би реагирах по-остро отколкото трябваше.

Тревър:

Може би?

Джейсън:

Не се гордея с това, което казах. Понякога думите излизат от устата ми без да мисля.

Анджела:

Ако беше добър човек нямаше да допуснеш да излязат.

Джейсън:

Ако бях добър човек, нямаше да се озовем в тази ситуация на първо място.

Анджела:

Е, поне го осъзнаваш!

Джейсън:

Аз искам да съм по-добро човешко същество.

Анджела:

И аз искам да съм омъжена за Джордж Клууни, но това няма как да се случи!

Джейсън:

Мислиш, че ми харесва да унищожавам баща си по този начин? Разбира се, че не искам. Беше самозащита. И ако трябва да съм честен – когато такива неща се случват, когато наговоря всички тези ужасни неща, аз наистина не харесвам себе си. (в това, което се превръщам)

Тревър:

Не се харесваш? Е, добре дошъл в клуба! (КЪМ АНДЖЕЛА) Има нужда да похода малко. Гърбът ми се схваща.

Анджела:

Излез в градината и подишай малко чист въздух. Обиколи ч няколко пъти. Свикнал си да се движиш в кръг, така че ще ти бъде лесно.

Тревър:

Сигурна ли си, че ще си ОК насаме с него?

Анджела:

Разбира се. Освен ако не започне да мята неща. Мерникът му е много точен. Но, да, мога да се оправя. Плюс това, ще ни даде още един шанс да си поговорим.

Тревър:

Какъв смисъл има, той не слуша.

Анджела:

Разбира се, че не слуша теб, ти си му баща.

Тревър:

Извикай, ако имаш нужда от мен. И ако се приближи до бюфета плюй си на петите.

ТРЕВЪР СЕ НАСОЧВА КЪМ ИЗХОДА ЗА ГРАДИНАТА

Джейсън:

(КЪМ ТРЕВЪР) Татко, все още не си ми дал ключа от вратата.

Тревър:

Знам...!

ТРЕВЪР ИЗЛИЗА БЕЗДАДАДЕ КЛЮЧА ОСТАВЯЙКИ АНДЖЕЛА И ДЖЕЙСЪН

САМИ. ЗА МОМЕНТ ТЕ НЕ СИ ГОВОРЯТ. ДЖЕЙСЪН ЗАПОЧВА ДА ВДИГА

НЯКОИ НЕЩА ОТ ПОДА

Анджела:

....Мъжът ми не искаше деца. Казваше, че създават само неприятности и струват много пари. Идеята за памперси и училищни униформи не му допаднаше. Той казваше:“ Отнема много от живота и много от банковата ти сметка.“ И вместо това си купихме каравана. Без тоалетна. Е, разбира се, ние знаехме как да си живеем. Но това, което искам да кажа, Джейсън, че поради липса на собствени деца ти си ми най-близкото дете, което някога ще имам.

Джейсън:

И несъмнено смяташ, че ти се полага някой по-добър от мен.

Анджела:

Е, никой не получава децата, които заслужава. Това е една от малките шеги на Господ. И сега той гледа отгоре всички тези грижовни и внимателни родители с техните навъсени, с пиърсинг, пушещи трева тийнейджъри. И се скъсва от смях. Изглежда, че независимо колко се стараят, децата им никога не постигат амбициите на родителите си, а стават такива каквито те желаят да бъдат. Никой не може да каже от къде се пръкват техните ексцентрични характери. Сигурно е ужасно преживяване да гледаш как те бавно затъват(се спускат по наклонената плоскост). Така, че никога не съм завиждала на баща ти. Въпреки, че в последно време сърцето ми се къса за него. Той много се тревожи за теб. И независимо от дългото й отсъствие майка ти се тревожи също.

Джейсън:

Знам. Знам, че се тревожат.

Анджела:

И заради новата ти страст към истината- трябва да признаеш също, че имат основание да се тревожат.

Джейсън:

Не, не е такъв случая – и това е истината. Аз съм добре.

Анджела:

Да, предполагам, че отвътре така изглежда и така го чувстваш. Нямах предимството да видиш себе си отвън- да видиш това, което ние виждаме. Предполагам, че ако всеки от

нас се види през очите на другите ще се ужаси.

ДЖЕЙСЪН ПРОДЪЛЖАВА ДА ПОЧИСТВА БЪРКОТИЯТА

....Още ли продължаваш да взимаш същия наркотик? „Екстазито?“

Джейсън:

Да, това ми харесва.

Анджела:

Какво е усещането?

ДЖЕЙСЪН СПИРА ДА РАЗТРЕБВА

Джейсън:

Защо питаш?

Анджела:

Не заслужавам ли да знам за какво е цялата дандания?

Джейсън:

Наистина ли искаш да знаеш? Честно?

Анджела:

Да, наистина.

Джейсън:

Добре. Ще ти кажа с три думи- адски готино е.

Анджела:

Това беше много красноречиво.(изчерпателно) А сега опитай с малко повече думи.

Джейсън:

Кара те да се чувстваш прекрасно. Все едно целуваш Рая.

Анджела:

А ако вземеш малко повече и ще пристигнеш там даже още по-бързо!

Джейсън:

Да, като вземеш нещо силно то ще те отведе опасно близко до ръба на скалата. Но като стигнеш там горе гледката е зашеметяваща.

Анджела:

И ти искаш да останеш там завинаги ли?

Джейсън:

Нищо не е завинаги. Но всичко е ОК след като съм бил там и съм преживял тези моменти. Това е блаженство. След това преминава и бавно се приземяваш. Трябва бавно да се приземиш, много спокойно за да не се разбиеш.

Анджела:

Да се разбиеш?

Джейсън:

Не е опасно.

Анджела:

А тогава откъде идва името, че е опасно?

Джейсън:

Искам да каже, че не е опасно за мен. Разбира се има деца, които не са свикнали. Именно те се появяват в заглавията на вестниците и влошават положението ни. Те танцуват по цяла нощ без да се усетят, че телата им прегряват и настъпва изтощение. Трябва да пиеш много вода. Много! Ако не го направиш правилно първия път става лошо. Ставаш параноичен. Веднъж един приятел ми звънна по телефона и ми каза:“ Джейсън, в ада съм. Заобиколен съм от дяволи. Те се крият в сенките и идват за мен. Трябва ми такси...!“ Сега се смеем на това. Но той беше пощурял. Аз не съм наивен и разбирам тъмната страна на нещата. Но за мен е толкова прекрасно, че си заслужава риска. И това е самата истина.

Анджела:

Това е твоята истина. Но не трябва да мислиш само за себе си.

Джейсън:

Баща ми не го проумява. Нито пък майка ми, ако изобщо я е грижа. Те преувеличават нещата, реагират прекалено силно, създават драма.

Анджела:

Мисля, че се ужасяват от мисълта, че може да умреш! Така, че моля те позволи им малко драма от време навреме. Ситуацията е безумна. Техните родители са ги прецакали навремето и сега те прецакват теб. Това е конвейър, който постоянно се движи напред произвеждайки все повече и повече лунатици и никой не може да слезе от него или да дръпне щепсела... Джейсън, ти си само на седемнайсет. Мислиш си, че си центъра на света и всичко ти се полага. Но опитай и понякога се вслушай в родителите ти. Те искрено се притесняват за теб. Което само по себе си е учудващо като се има предвид какъв тъпанар си... И аз нямам какво повече да кажа по въпроса.

Джейсън:

О, добре.

Анджела:

Къде са ми хапчетата?

ТЯ СЕ ОГЛЕЖДА ЗА ХАПЧЕТАТА, КОИТО СА НА БЮФЕТА С НАПИТКИТЕ

Джейсън:

Искаш да вземеш още ли? На са ли ти достатъчни?

Анджела:

В твоята компания не знам колко са достатъчни. Докторът ми е казал да ги взимам когато съм напрегната. Ако те познаваше щеше да ми предпише цяла щайга (кашон).

НАМИРА ШИШЕНЦЕТО И ПОГЛЪЩА ОЩЕ ЕДНА ТАБЛЕТКА

Джейсън:

Колко си взела днес?

Анджела:

С радост мога да кажа, че това не ти влиза в работата. Има ли вода?

Джейсън:

В кухнята.

Анджела:

О, това е много далеч.

ОТВАРЯ БУТИЛКАТА С БРЕНДИТО И НАМИРА ЕДНА ЧАША

Джейсън:

С бренди? Не, спри! Това не е добра идея.

Анджела:

Ха! Виж кой го казва. Ти си царя на лошите идеи. Не приемам съвети от теб.

Джейсън:

Не трябва да смесваш алкохол с хапчета. Като се има предвид всички аптекари и мъжки медицински сестри с които си преспала очаквах да го знаеш това..!

ТОЙ ОТИВАДА АНДЖЕЛА И НАСИЛА ИЗТРЪГВА ШИШЕТО ОТ РЪЦЕТЕ Й

Анджела:

Това е много агресивно. Имаш отвратителна мъжка страна. Като ротвайлер. Ако ти бях майка щях да те кастрирам.

Джейсън:

Ако ми беше майка сам щях да си откъсна топките.

Анджела:

Подай ми го

Джейсън:

Няма

Анджела:

Джейсън! Всичко, което искам е една таблетка и едно малко питие. Това е най-малкото,

което заслужавам след един такъв страховит следобед. Такъв пропилян ден, когато можех да правя толкова много други по-приятни неща.

Джейсън:

Какви?

Анджела:

О, Джейсън – толкова интересни дейности. Защото за разлика от теб моят живот е изпълнен с емоции. Аз не търся начини да избягам от живота. Аз получавам моето екстази без да го взимам. Всичките тези глупости за емоционално въздигане, повишаване на сетивата, докачливост. Има други начини да го получиш. Може би трябва да опиташ Секс, Джейсън! Това е моето емоционално въздигане.

Джейсън:

О, да, горкият ти съпруг. Забравих за добрия, стар чичо Дерек.

Анджела:

О, нямах предвид него, когато говорих за секс. Не, той едвам го вдига! Не е нетипично на неговата възраст пениса да изостави всички планове за бъдещето и да постъпи в дом за възрастни(в хоспис). Единственото нещо, което той може да накара да гледа на север е антената на колата му. Даже и това не винаги успява да направи. Така че, в есента на брака ни ако се озова в друго пасище, кой може да ме обвини за това?

Джейсън:

Е, мисля, че ти започна дълго преди есента.

Анджела:

Какво искаш да кажеш?

Джейсън:

Когато бях малък, преди десет години, ти имаше афера с пощаджията, нали?

Анджела:

Какво по дяволите те накара да кажеш това?

Джейсън:

Мислиш си, че седем годишно момче не се досеща какво се случва? Ти с охота скачаше в леглото с някакъв си пощаджия. Беше пийнала малко повече шери(обърнала няколко чашки шери повече) и по време на цялата вечеря слушахме коментарите ти как обичаш големи пакети в твоята пощенска кутия...!

Анджела:

Е, съжалявам, че такива шокиращи новини са достигнали до твоите деликатни млади уши. Но аз не съм злодея – Дерек също имаше афери!

Джейсън:

Тогава защо по дяволите сте още заедно?

Анджела:

Що за глупав въпрос – защото сме женени.

Джейсън:

Какво!?

Анджела:

Само защото един брак не е стандартен(конвенционален) не означава, че не е валиден. А сега престани да сменяш темата.

АНДЖЕЛА ГРАБВА БУТИЛКАТА БРЕНДИ ОТ РЪЦЕТЕ НА ДЖЕЙСЪН И СЕ ГОТВИ ДА ОТПИЕ . НО ДЖЕЙСЪН УСПЯВА ДА ГРАБНЕ БУТИЛКАТА ОТ РЪЦЕТЕ Й ОБРАТНО

Джейсън:

Абе, хора, вземете се в ръце.

Анджела:

Ние сме си добре.

Джейсън:

Да, виждам.

Анджела:

Теб какво те е грижа.

Джейсън:

Грижа ме. Наистина ме е грижа. Само не знам защо трябва да пиеш толкова много.

Анджела:

Пия за да забравя.

Джейсън:

Да забравиш какво?

АНДЖЕЛА ПАК ГРАБВА БУТИЛКАТА

Анджела:

Не си спомням.

ДЖЕЙСЪН ОТНОВО ВЗИМА БУТИЛКАТА ОТ НЕЯ

Джейсън:

Край, това е. Няма да пиеш повече.

ТОЙ ИЗЛИВА ОСТАТЪКА ОТ БУТИЛКАТА НА ПОДА. АНДЖЕЛА ЗАПОЧВАДА КРЕЩИ И ЗАПОЧВАДА ГО ГОНИ ИЗ СТАЯТА ДОКАТО ТОЙ ИЗЛИВА БРЕНДИТО ПО КИЛИМА

Анджела:

Идиот такъв! Ненормалник!

Джейсън:

Не, ти лельо си идиот!

Анджела:

Наистина прекали днес. Това е – край. Качвам се в колата си и се прибирам в къщи.

Джейсън:

НЕ, не, не – няма да караш в това състояние. Може да вземеш автобуса.

ИЗВЕДНЪЖ АНДЖЕЛА ЗАМРЪЗВА УЖАСЕНА

Анджела:

...Аз никога не вземам автобуса..! Може да се чукам наляво надясно, може да вземам много хапчета и да пия повече отколкото трябва, но никога не се возя в автобуси. Човек трябва да тегли чертата някъде. Да запази малко себеуважение.

В ТОЗИ МОМЕНТ ТРЕВЪР ВЛИЗА

Тревър:

Някой спомена ли „себеуважение“? Мисля, че този стар динозавър е изчезнал преди години.

Анджела:

Синът ти се опитва да ме качи на автобус!

Тревър:

На автобус? Е това е нещо, което искам да видя.

Анджела:

Поеми си въздух...Знам, че не трябва да шофирам, И знаеш ли какво Тревър- оставам тук тази нощ.

Тревър:

Не, по дяволите, няма да оставаш.

Анджела:

Не бъди толкова негостоприемен. Имаш диван, който се разтяга.

Тревър:

Не.

Анджела:

Тогава оправи леглото в кабинета – има достатъчно място в тази къща.

Тревър:

Е, този коментар много помогна.

Анджела:

Ще си помисли човек, че искам света от теб.

Тревър:

Имам достатъчно грижи на главата си. Не виждаш ли?

Анджела:

(ПОГЛЕЖДАЙКИ СЧУПЕНИЯ ПОРЦЕЛАН) Изненадана съм, че има останали здрави чинии.

Тревър:

По дяволите! Имам нужда от едно бренди.

Анджела:

Замина.

Тревър:

Къде?

Анджела:

Попитай малкото копеле. Използва го да изпере килима.

Тревър:

Но аз съм жаден!

Анджела:

Знам. И аз го исках да си изпия таблетката.

Джейсън:

Почакайте. Нека върнем лентата малко назад – цялото това нещо днес беше защото аз имам проблеми?

Анджела:

Да, да, да. И за секунда не си помисляй млади момко, че ексцентричностите на семейството ти могат да са извинение за твоето поведение.

Джейсън:

Невероятно. Защо не седнете и двамата? Имам да ви кажа нещо.

Тревър:

Не мисля, че искам да слушам.

Джейсън:

Слушай, това е моето погребение и аз съм почетния гост тук. И ми се полага да държа реч. Така, че сядайте или изчезвам.

Анджела:

Кой изведнъж реши, че ти ще командваш?

Джейсън:

Аз. Затворниците превземат затвора. *(КРЕЩЕ ЙКИ)* Сядайте!

ТРЕВЪР И АНДЖЕЛА СЯДАТ

Анджела:

Няма нужда да крещиш. *(КЪМ ТРЕВЪР)* Толкова е шумен – не знам от кого го е наследил...

ДЖЕЙСЪН ОТИВАДО УРНАТА И ВДИГА КАПАКА

Джейсън:

Не знам на кой нещастник е пепелта в урната, но може би има по малко от всеки от нас вътре. Защото така стоят нещата – всички сме се запътили бясно към пропастта. Това семейство е толкова откачено, че трябва да ни сложат на показ в зоологическата градина. Хората ще се редят на опашка да ни видят. Като нов вид сме. Ще бъдат направо очаровани.

ВРЪЩА КАПАКА ОБРАТНО ВЪРХУ УРНАТА И ОТИВАДА ВЗЕМЕ ЕДНА ОТ КАРТИЧКИТЕ

И си отпечатал тези отвратителни картички като, че ли ще има някакво значение. На

коя планета живееш? Всички правите своя избор и си избирате вашите наркотици – как тогава очаквате, че аз няма да си избира моите?

Тревър:

Не е същото. Пиенето на бренди не е убило никого.

Джейсън:

Разбира се, че е.

Анджела:

Моите предписани хапчета не са убили никого.

Джейсън:

И двамата отричате всичко. Точно това искам да кажа. Ако вашите хапчета не са вредни, моите също не са!

Тревър:

Твоите наркотици не са вредни?

Джейсън:

Не.

Тревър:

ОК... Нека да проверим.

ТРЕВЪР ИЗВАЖДА ОТ ДЖОБА ПРОЗРАЧНА ПЛАСТМАСОВА ТОРБИЧКА В КОЯТО ИМА ШЕСТ ТАБЛЕТКИ ЕКСТАЗИ. ДЖЕЙСЪН ВИЖДА ТОВА И Е ШОКИРАН

Джейсън:

От къде по дяволите ги взе?

Тревър:

Намерих ги.

Джейсън:

Знаеш ли какво е това?

Тревър:

Разбира се, че знам. Е, успях да се досетя.

Джейсън:

Търся ги от цяла вечност(от сума ти време). Откраднал си ги от мен.

Тревър:

Едва ли. Те просто си лежаха в градината.

Джейсън:

Какво!?

Тревър:

Преди да влезеш в къщата залитайки в неделите по обед ти често сядаш да си починеш на оградата. Виждам те понякога когато не мога да спя. Което е през повечето време. И един ден, преди няколко седмици, като се опита да скочиш от оградата падна в градината. И тези хапчета изпаднаха от джоба ти. Намерих ги по-късно същия ден.

ТРЕВЪР РАЗГЛЕЖДА ТАБЛЕТКИТЕ

..На някои има отпечатано усмихнато лице, а на други сърце. В наши дни рекламата е навсякъде. (не можеш да избягаш от рекламата в днешно време)

Анджела:

Дай да ги видя.

ТРЕВЪР ПОКАЗВА ХАПЧЕТАТА НА АНДЖЕЛА

...Много са красиви, нали – лилави и розови.

Тревър:

Да, и въобще не са опасни. Според Джейсън.

Анджела:

Ако знаеш правилата. А той е много добре информиран.

Тревър:

Така, че...

ПОГЛЕЖДА ДЖЕЙСЪН ПРЕДИ ДА СЕ ОБЪРНЕ КЪМ АНДЖЕЛА

...Да ги пробваме, а?

Анджела:

О, прекрасно!

ТРЕВЪР ВЗИМА ЕДНА ТАБЛЕТКА ОТ ПЛИКЧЕТО И Я СЛАГА В УСТАТА СИ

Джейсън:

Какво? Не!! Какво правиш?

Тревър:

Ти винаги ни разправяш колко са безвредни. А освен това как иначе ще разбере дали са?

Джейсън:

Ще ти обясня.

Тревър:

Мисля, че минахме този етап. Анджела ще се присъединиш ли към мен?

ТРЕВЪР ПРЕДЛАГА ТАБЛЕТКИТЕ НА АНДЖЕЛА

Джейсън:

Исусе Христе - това не са бонбонки

АНДЖЕЛА:

Ще си взема розовичко

АНДЖЕЛА ЕНТУСИАЗИРАНО ВЗЕМА ЕДНА ТАБЛЕТКА И Я СЛАГА В УСТАТА СИ

Джейсън:

Стига, вие двамата. Татко, моля те спри.

Тревър:

Не! Искаме да усетим това, което усещаш и ти.

Джейсън:

Вие сте луди!

Тревър:

(КЪМ АНДЖЕЛА) Мисля, че ни е ядосан.

Анджела:

Това са тийнейджърите – не контролират емоциите си.

Тревър:

Много е странно като ги смучеш. Вкусът е отвратителен.

Джейсън:

Не ги смучеш, или ги схрускваш или ги глътваш.

Анджела:

Ти си го прави по твоя си начин, ние по нашия.

Тревър:

Усещаш ли „честността и истинността“ вече?

Анджела:

Все още не. Ама дай да посмучем още малко.

ДЖЕЙСЪН ГРАБВА ЕДНА ЧИНИЯ ОТ ПОДА И ОТИВА ДО БАЩА СИ И ЛЕЛЯ СИ

Джейсън:

Изплюйте ги! Сега!

Тревър:

Защо – за да си ги запазиш за по-късно ли?

Джейсън:

(ГУБЕЙКИ ТЪРПЕНИЕ) За да не ги погълнете! Не разбирате нищо. Защо го правите?

Анджела:

Защото, скъпи племеннико, бихме направили всичко за теб.

Тревър:

Полага ни се и ние да го преживеем същото, Джейсън. Имаш ли представа от всички

разочарования в живота ми? Колко е сиво всичко? Ти не си единствения, който иска да избяга от действителността. Ние всички искаме да избягаме от време навреме. Искам да изпитам радостта и спокойствието.

Джейсън:

Можеш да ги изпиташ и без да ги взимаш. Тези таблетки Екстази са предназначени за млади хора. Здрави, млади хора. Не за шибани дъртаци.

Анджела:

Надявам се спокойствието да настъпи скоро, иначе ще те ритна в топките много скоро!

Джейсън:

Просто не го преглъщай. Не го преглъщай!

Тревър:

И без туй ми е трудно да преглъщам хапчета. Винаги трябва първо да ги стрия.

ТРЕВЪР ШУМНО СДЪВКВА ТАБЛЕТКИТЕ В УСТАТА СИ

Джейсън:

Не! Не го прави! Моля те – не ги изяждай. Моля те татко!

Тревър:

Все още не си ми дал добра причина да не го правя.

Джейсън:

Можеш да си щастлив и без тях. Можеш да обичаш света и без тях.

ТРЕВЪР СЕ ИЗПРАВЯ И ЗАСТАВА ОЧИ В ОЧИ С ДЖЕЙСЪН

Тревър:

Но е толкова по-лесно да го направиш с тях. Това е нали? Не трябва да се стараеш – ефектът е „Инстантно Момче“.

Анджела:

„Инстантно Момче“ - харесва ми името. Може да ги пакетират и да ги продават в суперите.

Джейсън:

Но, не е истинско. Само химия е. Предвидено е да ти обърка главата.(да ти преебе главата). Не е реално.

Тревър:

Има ли значение?

Джейсън:

Да. Да, разбира се, че има.

Тревър:

Защо? Защо?

ДЖЕЙСЪН НЕ МОЖЕ ДА НАМЕРИ ОТГОВОР

...Защото действителността е по-добра. Може да намериш истинско щастие, истински вълнуващи неща. Разликата е, че трябва да се бориш за тях. А не само да се пресегнеш към джоба. Избор, който те кара да унищожис всеки застанал на пътя ти. Хайде да опитаме реалността, Джейсън. Ще опитаме ли?

ДЖЕЙСЪН КИМВА В ЗНАК НА СЪГЛАСИЕ

Джейсън:

Да...Да. Ще се опитам да спра, ОК? Ще се опитам!

Тревър:

Не съм сигурен „ще опитам“ е достатъчно.

ЗАПОЧВА ОТНОВО ДА ДЪВЧЕ ХАПЧЕТО

Джейсън:

Моля те! Моля те! Умолявам те!

Тревър:

И аз те умолявам. Сега имаме ли сделка?

Джейсън:

Добре! Имаме сделка. Обещавам.

ТРЕВЪР СЕ КОЛЕБАЕ ЗА МОМЕНТ, ПОГЛЕЖДА ДЖЕЙСЪН В ОЧИТЕ ДА РАЗБЕРЕ ДАЛИ КАЗВА ИСТИНАТА

Тревър:

Наистина?

Джейсън:

Наистина.

ТРЕВЪР РЕШАВА, ЧЕ ТОЙ КАЗВА ИСТИНАТА

Тревър:

Добре. Сега ми донеси една салфетка. Тази таблетка има вкус на стар кебап.

ДЖЕЙСЪН МУ ДОНАСЯ САЛФЕТКА И ТРЕВЪР ИЗБЪРСВА ОСТАТЪЦИТЕ ОТ ТАБЛЕТКАТА

Джейсън:

Ти си абсолютно луд.

Тревър:

Идвайки от теб, ще го приема като комплимент.

ДЖЕЙСЪН ОТИВА СЪС САЛФЕТКАТА ПРИ АНДЖЕЛА

Джейсън:

Анджела, сега изплюй и твоята.

ХАПЧЕТО НА АНДЖЕЛА Е ИЗЧЕЗНАЛО

Анджела:

О. Почакай- объркана съм. Не трябваше ли да ги глътнем...?

Джейсън:

Лельо!

Анджела:

Никой нищо не ми каза. (Никой не ме предупреди)

Джейсън:

Боже мой.

Тревър:

О, не се притеснявай.(СОЧЕЙКИ СТОМАХА НА АНДЖЕЛА) Вече се вихри диво парти от хапчета там вътре. Тя просто им довежда още няколко приятелчета.

Анджела:

Това шега ли беше?

Тревър:

Не съвсем. Но, може да я превърнем в такава ако положим малко усилие.

Джейсън:

(КЪМ АНДЖЕЛА) Трябва да пиеш вода. Веднага. Голяма чаша. В кухнята. Марш натам. ТОЙ ТРЪПВА АНДЖЕЛА ЗАДА Я ИЗПРАВИ НА КРАКА

Анджела:

(КЪМ ДЖЕЙСЪН) Защо не спреш да се правиш на шеф. Ти не си главата не семейството.

Тревър:

Не, не е той. Това съм аз.

АНДЖЕЛА ОТИВА В КУХНИЯТА КАТО ОСТАВЯ ДВАМАТА НАСАМЕ

..Джейсън – ти и аз имаме споразумение. Надявам се да го спазваш.

Джейсън:

Де да беше толкова лесно.

Тревър:

Животът не е лесен. Ще го разбереш и сам. Но колкото и парадоксално да е ,си струва

да се бориш за него. Обещавам ...Джейсън – съжалявам, че като глава на семейството не се справих много добре със задачата си. Но нещата могат да се променят. Сега разбирам, че е трябвало да те обичам повече.

Джейсън:

Да вземеш екстази. Да наемеш урна. Да организираш погребение. Може трябва да ме обичаш малко по-малко.

Тревър:

(КИМА В ЗНАК НА СЪГЛАСИЕ) Да, може би трябва.

Джейсън:

И за протокола – аз също те обичам. По моя си нелюбвеобилен начин.

Тревър:

Джейсън, да не си станал сантиментален?

Джейсън:

Не, татко. Ходи се шибай.(Върви по дяволите)

Тревър:

Само проверявам.

Джейсън:

Но мисля, че трябва да започнем да си помагаме. Ще трябва да се захвана с някои неща тук защото вие двамата имате много неща на главата.

Тревър:

О? Значи не сме толкова скучни колкото си мислеше, че сме?

Джейсън:

Не, това действително е невероятно семейство. Не в добрия смисъл. Но все пак е по-добро отколкото никакво.

Тревър:

Джейсън - мислиш ли, че днес може да сложим край на всичко това?

Джейсън:

Честно? Само мисълта, че никога повече няма да взема Екстази ме кара да изпадна в депресия. Все едно завинаги сме отменили Коледата. Не знам дали съм достатъчно силен да се справя сам с това.

Тревър:

Ти никога не си бил сам. Нито за миг. Колкото и да си се опитвал. Ще го направим заедно. Ти спираш хапчетата, аз спирам брeндитo...и криенето в бюфета.

Джейсън:

А Анджеела?

Тревър:

Е, нека не бъдем толкова амбициозни! Стъпка по стъпка. Лека полека.

ТРЕВЪР ПОСТАВЯ РЪКА НА РАМОТО НА ДЖЕЙСЪН ДА МУ ВДЪХНЕ ДОВЕРИЕ

Джейсън:

И сега какво?

Тревър:

Сега да почистим този хаос.

ТРЕВЪР ДОНАСЯ МЕТЛАТА И КОФАТА ЗА БОКЛУК И ЧУВАЛИ ЗА БОКЛУК

...Ще ни се отрази добре да го направим заедно. Има и символика в това.

Джейсън:

А урната? Трябва да я върнем- може да липсва на някой.

Тревър:

Да, но поне получи интересно изпращане...!

ЗАПОЧВАТ ДА ПОЧИСТВАТ БЪРКОТИЯТА. ЗАПОЧВАТ ОТ ПОДА СЪБИРАЙКИ

СЧУПЕНИТЕ ЧИНИИ

Джейсън:

..Днес беше едно ново изживяване. Може да опитаме и друго. Нека започнем да си говорим. Наистина да си споделяме.

Тревър:

За какво искаш да си говорим?

Джейсън:

За каквото и да е. За всичко.

Тревър:

За всичко? Дълго време ще си прекараме тук.

Джейсън:

Аз не бързам. А ти?

ТРЕВЪР КИМВАДА ПОКАЖЕ ЧЕ И ТОЙ НЕ БЪРЗА

Тревър:

Хайде, Джейсън. Почвай. Какво искаш да ми кажеш?

Джейсън:

Цялата история. От самото начало.

Тревър:

Слушам.

Джейсън:

Първото, което трябва да знаеш е.....

ЗАПОЧВАДА СВИРИ МУЗИКА СИЛНО –THE MILEY CYRUS TRACK”WE CAN”T STOP” ОТ 0:38 МИН.

ДОКАТО СВИРИ МУЗИКАТА ВИЖДАМЕ КАК ДЖЕЙСЪН ГОВОРИ НА БАЩА СИ, ОБЯСНЯВАЙКИ МУ ВСИЧКО. СВЕТЛИНИТЕ БАВНО ЗАПОЧВАТ ДА УГАСВАТ СЛЕД МАЛКО АНДЖЕЛА ВЛИЗА. ПОВЛИЯНА ОТ ХАПЧЕТАТА ТЯ ЗАПОЧВАДА ТАНЦУВА ИЗ СТАЯТА В УНЕС.

АНДЖЕЛА ТАНЦУВА, ДЖЕЙСЪН ГОВОРИ, МИЗИКАТА СВИРИ, СВЕТЛИНИТЕ ПРОДЪЛЖАВАТ ДА НАМАЛЯВАТ ДО ПЪЛНО ЗАТЪМНЕНИЕ ...

КРАЙ

